

๙
420 73
พ 1647

การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ปริญญานิพนธ์

ของ

พงษ์ศักดิ์ พงษ์สัมพันธ์

26 ส.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมโลก
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พุทธทศวรรษ 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

176512

การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน

บทคัดย่อ

ของ

พงษ์ศักดิ์ พงษ์พันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมโลก

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2531

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ระดับปานกลาง และ
ระดับต่ำ กลุ่มนักเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในภาค
เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ในจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งผู้วิจัย
ได้เจาะจงเลือก (Purposive Sampling) โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมและโรงเรียนเฉลิมขวัญ-
สตรี จำนวน 326 คน กระทำการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษา
อังกฤษ ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ โพลิตเซอร์ และ แมคกรอธีย์ (Politzer and
McGroarty. 1985) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้านคือ ด้านพฤติกรรมในห้องเรียน ด้านพฤติกรรมใน
ขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน รวม 51 ข้อ แล้วนำมา
วิเคราะห์ข้อมูล โดยทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และ
ทำการทดสอบภายหลัง (Posteriori) โดยวิธี S-Method ของ เชฟเฟ (Scheffé)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ
ในด้านการปฏิบัติในห้องเรียน ด้านพฤติกรรมในขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และด้านการติดต่อสัมพันธ์กับ
คนอื่นนอกห้องเรียน อยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีแนวโน้ม
การใช้กลวิธีการเรียนทั้ง 3 ด้าน สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและ
ระดับต่ำ ส่วนกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มใช้มากที่สุดคือ

1.1 พฤติกรรมในห้องเรียน ได้แก่ ข้อ 6 การหยุดพักเมื่อเวลาว่างของตนเองคิด
ข้อ 14 การทำความเข้าใจของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ และข้อ 2
การตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม

1.2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้แก่ ข้อ 19 การค้นหาความหมายของ
คำต่าง ๆ ในพจนานุกรม ข้อ 18 การจำประโยคต่าง ๆ ใหม่มากที่สุดโดยการวิเคราะห์ด้วยกฎ

ไวยากรณ์ และข้อ 16 เมื่อทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่าน นักเรียนจะรู้ความหมายทั่วไปของประโยคก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม

1.3 พฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน ได้แก่ ข้อ 34 ถ้าไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก ข้อ 33 การแก้ไขตนเองให้ถูกต้องเมื่อพบว่าตนเองพูดผิด และข้อ 43 ถ้าไม่สามารถทายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนจะใช้การแสดงท่าทาง

2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นพฤติกรรมในห้องเรียน กับชั้นพฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ส่วนชั้นการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนนั้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการใช้กลวิธีการเรียนไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้พบว่า กลวิธีการเรียนที่แตกต่างกันในชั้นพฤติกรรมในห้องเรียนคือ ข้อ 2 การตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม ข้อ 11 การให้ครูอธิบายในสิ่งที่เห็นว่าเป็นข้อบกพร่องจากกฎ และข้อ 14 การทำความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ ชั้นพฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองคือ ข้อ 29 การตรวจสอบความตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่กำลังกระทำหรือสิ่งที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ และชั้นการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนคือ ข้อ 35 การทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้บางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม ข้อ 36 การใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา และข้อ 41 การสังเกตข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ที่ได้เรียนมา

ผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้มองเห็นว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง ใช้กลวิธีการเรียนภาษามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าไม่มีนักเรียนกลุ่มใดที่ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอยู่ในระดับสูง

A COMPARATIVE STUDY OF GRADE TWELVE STUDENTS' ENGLISH
LANGUAGE LEARNING STRATEGIES AS RELATED
TO ACHIEVEMENT LEVELS

AN ABSTRACT

BY

PONGSAK POJASON

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

Phitsanulok

February, 1988

The purposes of this study were (a) to study the English language learning strategies of grade twelve students as related to achievement levels, and (b) to compare the strategies used among students with high, medium, and low English achievement. The subjects were 326 grade twelve students, studying in the 2nd semester of the academic year 1986, in large size secondary schools in Phitsamulok Province, that is; Phitsamulok Pittayakom and Chalermkwansatri School. Selection was made by means of purposive sampling.

The Behavior Questionnaire adapted from Politzer and McGroarty (1985) of 51 items in 3 parts, relating to classroom, individual study, and interaction outside the classroom behaviors, was used as the instrument for data collection. The statistical techniques employed in the analysis of the data were a one-way analysis of variance. Scheffe's (S-Method) was used for posteriori tests.

The results were as follows:

1. The students at different achievement levels indicated a moderate usage of English language learning strategies for classroom, individual study and interaction outside the classroom behaviors. However, the students at the high achievement level used the strategies more than students at the medium and low achievement levels. In addition, the strategies that all 3 groups used the most were:

1.1 In the classroom: (6) interrupting yourself when you notice that you have made a mistake (14) guessing the meaning of new words from the rest of the sentence in which they are used and (2) saying answers to yourself even if the teacher does not call you.

1.2 Individual study: (19) looking up words in the dictionary (18) memorizing sentences as much as possible with analyzing them by grammar rules and (16) when doing a reading assignment, you try to get the general meaning of a sentence or paragraph before looking up the unfamiliar words.

1.3 Interaction outside the classroom: (34) If you do not understand someone, you ask him or her to repeat (33) correcting yourself when you notice that you made a mistake and (43) If you can't communicate what you want to say, you use gestures.

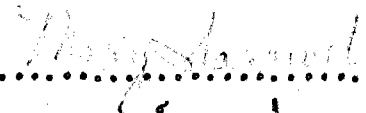
2. The students at the high achievement level used the strategies for classroom and individual study behaviors more than students at the low achievement level. There were no significant differences for strategies relating to interaction outside the classroom. However, the strategies that were significantly different for the classroom were: (2) saying answers to yourself even if the teacher does not call on you, (11) asking the teacher for an explanation if you note an exception to a rule, and (14) guessing the meaning of new words from the rest of the sentence in which they are used; individual study: (29) checking whether you could describe actions you are performing or things

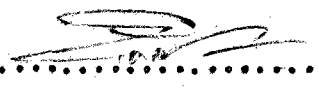
you see in English, and interaction outside the classroom: (35) pretending that you understand even if you don't, (36) using sentences which you have memorized in the conversations, and (41) noticing that a phrase or sentence you are learning does not seem to fit a rule that you have already learned.

This study indicates that students with high achievement in English do use the strategies of good language learners more often than medium and low level achievement students. However, none of the student groups maximize the language learning strategies.

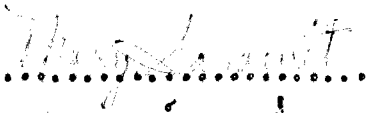
คณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทประจำตัวนิสิตและกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาโท
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท

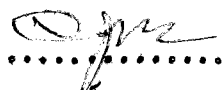

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.เพ็ญ สารวิทย์)

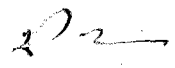

.....กรรมการ
๒ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม ตั้งกะพิกพ)

คณะกรรมการ

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.แมรี สารวิทย์)

.....กรรมการ
๒ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม ตั้งกะพิกพ)

.....กรรมการ
๒ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จริญญา พานิชย์ผินไชย)

.....
๒ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ มากชู)

รองคณบดีมหาวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕๕๑

ประกาศคุณูปการ

คุณประโยชน์ใด ๆ อันพึงจะเกิดแก่ผู้อื่น คนที่ปฏิบัติคุณูปการนั้น ขอเป็นเครื่องบูชา
พระคุณบิดามารดา บรรพชาจารย์ ตลอดจนสถาบันการศึกษาแห่งนี้ ที่เป็นเหตุปัจจัยส่งเสริมให้
ผู้วิจัยได้มีโอกาสได้รับการศึกษาและมีอาชีพมาจนปัจจุบัน

ปฏิญาณตนฉบับนี้ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก คร.แมรี สารวิทย์ ประธาน
กรรมการฯ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม ตั้งคะพิภพ กรรมการฯ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น
แนะนำ ตลอดจนการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ กมล การฤศ และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมและโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ที่กรุณาพิจารณา ตรวจ แก้ไขเครื่องมือ
ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและอาจารย์โรงเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและขอขอบใจ
นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณกอบกาญจน์ กัปปผล คุณกาญจนา โชติพงษ์ และเพื่อน-พี่น้อง ทุกคน
ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา จนปฏิญาณตนฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงด้วยดี

พช.ศักดิ์ พจสัจ

สารบัญ

บท

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	ข้อตกลงเบื้องต้น	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	แนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน	7
	องค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง	10
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาที่二	14
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษา	16
3	วิธีดำเนินการวิจัย	25
	การกำหนดกลุ่มนักเรียนที่ทำการศึกษา	25
	เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	25
	การรวบรวมข้อมูล	28
	การวิเคราะห์ข้อมูล	28
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	81
สรุปผลการวิจัย	81
อภิปรายผล	85
ขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้	89
ขอเสนอแนะสำหรับทำการศึกษาต่อไป	90
บรรณานุกรม	91
ภาคผนวก	96

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ค่าเฉลี่ยและระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน	32
2	ค่าเฉลี่ยและระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละคน ขณะศึกษาคายตนเอง	37
3	ค่าเฉลี่ยและระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการติดต่อสัมพันธ์กับคนนอกห้องเรียน	44
4	ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน	52
5	ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละคน ขณะศึกษาคายตนเอง	54
6	ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนนอกห้องเรียน	58
7	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	62

8	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่เกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	63
9	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	64
10	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่เกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	65
11	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	66
12	ผลการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	67
13	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	69
14	ผลการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ .	71
15	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	73

16	ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์ กับคนนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับ ปานกลาง และระดับต่ำ	74
17	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อ สัมพันธ์กับคนนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ	78

ภูมิหลัง

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ แต่เดิมนั้นจะคำนึงถึงตัวผู้สอนเป็นหลัก นักวิจัยหลายท่านเพียงแต่คิดค้นวิธีการสอนใหม่ ๆ โดยประยุกต์จากวิธีการสอนซึ่งเป็นที่นิยมและจากประสบการณ์ในห้องเรียนและเชื่อกันว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผู้เรียนมีผลมาจากการสอนโดยตรง ทำให้มองข้ามบทบาทของผู้เรียนไป แต่ในระยะหลายปีที่ผ่านมา ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ได้มีการสังเกตตัวผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่เขาเคยเรียนหรือกำลังเรียนอยู่ (สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525 : 32) และจากบทความของ คอร์ดเดอร์ (Corder) ชื่อ "The Significance of Learner's Errors" ซึ่งเขียนขึ้นในปี 1967 เป็นบทความสำคัญที่กระตุ้นให้นักวิจัยหันมาสนใจตัวผู้เรียนมากขึ้น โดยพยายามศึกษาว่า แต่ละคนเรียนภาษาที่สองได้อย่างไร อะไรที่เป็นกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน (มานพ ไสตระกุล 2524 : 1)

จาค็อบวิทซ์ (Jacobovitz. 1972 : 104) กล่าวว่า กลวิธีในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน อันเป็นองค์ประกอบหนึ่งเกี่ยวกับตัวผู้เรียน จะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่สุด ซึ่งสนับสนุนความคิดของ แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 8) ที่เสนอว่า กลวิธีการเรียนซึ่งหมายถึง ความมานะพยายามและกลวิธีศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพจะมีส่วนบันดาลความสำเร็จในการเรียนได้ประมาณร้อยละ 30 ถึงร้อยละ 40 เช่นเดียวกับ แครอล (Carroll. 1977 : 2) ซึ่งสรุปว่า "...การเรียนภาษาที่สองที่ประสบความสำเร็จนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับกลวิธี โดยเฉพาะพิเศษของผู้เรียนในอันที่จะไปถึงระดับแห่งความสำเร็จ..."

จากคำกล่าวข้างต้น นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านจึงสนใจที่จะศึกษาในเรื่องของผู้เรียนภาษาที่สองที่ประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง โดยทำการศึกษาในเรื่องนี้ด้วยวิธีการ 2 ลักษณะ

กล่าวคือ วิธีแรกเป็นการศึกษาดังลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา ส่วนอีกวิธีหนึ่งไ้มุ่งศึกษาดังลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จ

ผลของการศึกษาในช่วงเวลาที่ผ่านมา ทำให้ทราบว่านักเรียนที่สามารถใช้ภาษาที่สองในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจะมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Tucker. 1976 : 214-216) และการออกเสียงภาษาที่สองได้อย่างถูกต้องขึ้นอยู่กับความสามารถในการเข้าใจความรู้สึกของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเป็นสำคัญ (Guiora. 1975 : 43-61) สำหรับการศึกษาที่มุ่งเน้นประเด็นพฤติกรรมของนักเรียนที่จะส่งเสริมการเรียนภาษาที่สองได้ดี สรุปได้ว่านักเรียนจะต้องมีพฤติกรรม 10 ลักษณะ (Stern. 1975 : 304-318) คือ

1. แบบอย่างการเรียนของแต่ละบุคคลหรือกลวิธีในการเรียนที่เป็นแบบอย่างที่ดี
2. คุณลักษณะที่กระตือรือร้นในการเรียน
3. คุณลักษณะที่แสดงออกและมานะต่อภาษาเป้าหมาย (Target Language) และบุคคลภาษานั้น
4. วิธีการที่มีเทคนิคที่จะก่อให้เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา
5. คุณลักษณะที่มีแบบแผนแต่ยืดหยุ่นได้ ในการพัฒนาภาษาใหม่ให้ระบบ มีขั้นตอน และแก้ไขให้ดีขึ้น
6. การค้นหาความหมายที่แน่นอน สม่่าเสมอ
7. ความตั้งใจที่จะใช้ภาษานั้นในการสื่อสารที่แท้จริง
8. ความตั้งใจที่จะฝึกหัด
9. การใช้วิจารณ์และการตั้งคำถามเองในการใช้ภาษา
10. การพัฒนาภาษาที่สองให้ดีขึ้นจนเป็นระบบที่แยกจากภาษาของตนเอง และเรียนรู้ที่จะคิดภาษานั้น

อนึ่ง ผลการวิจัยของ รีส (Reiss. 1983 : 2-7) ยังยืนยันอีกว่า นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง มักจะใช้กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์ในความหมาย และ

สร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย ในขณะที่นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำมักจะใช้กลวิธีในการจำและการแปลเป็นหลัก นอกจากนั้น โพลิตเซอร์ และ แมคกรอธีย์ (Politzer and McGroarty. 1985 : 103-123) ยังพบว่า ความสามารถในการเข้าใจในการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะในการพูดของนักเรียน และนักเรียนที่มีความสามารถทั้งสองประการนี้จะมีพฤติกรรม คิวิเคราะห์ลักษณะการพูดที่ผิดพลาดของคนอื่น ทั้งในด้านความเหมาะสมของบุคคลที่จะใช้และโอกาสที่จะใช้ด้วย

✓ จากข้อค้นพบข้างต้นนี้ชี้ให้เห็นชัดเจนว่า องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้เด็กเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนมีวิธีการเรียนหรือกลวิธี (Strategies) ในการเรียนอย่างไร การศึกษาในเรื่องของกลวิธีในการเรียนภาษาที่สองของนักเรียนจึงเป็นเรื่องที่สมควรได้รับการวิเคราะห์อย่างกว้างขวาง เพื่อนำไปประยุกต์ ปรับปรุงทั้งกลวิธีการเรียนของตัวนักเรียนเอง และการปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสม อันจะส่งผลให้นักเรียนภาษาที่สองบรรลุผลตามเป้าหมายของหลักสูตรในที่สุด ดังที่ มอลเลย์ และคณะ (Malley et al. 1985 : 22) ได้ให้ทัศนะว่า "กลวิธีในการเรียน กลวิธีในการสอน และกลวิธีในการสื่อสารจะส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาที่สองมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น" เช่นเดียวกับ ริด (Reid. 1987 : 102) ที่กล่าวว่า "...การที่ครูเข้าใจและใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ และการที่ผู้เรียนทราบถึงแบบอย่างการเรียนของแต่ละคนจะก่อให้เกิดผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาที่สอง..." ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษากลวิธีการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งในที่นี้หมายถึงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อตอบคำถามว่า ในสภาพปัจจุบันนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษที่ต่างกันจะมีกลวิธีการเรียนที่แตกต่างกันหรือไม่ กลวิธีดังกล่าวเป็นอย่างไร ตลอดจนปริมาณการใช้ในแต่ละกลวิธีมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อไต่สวนเหตุผล (Information) อันเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษหรือครูที่สอนภาษาอื่น ๆ เป็นภาษาที่สอง จะนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียน และพฤติกรรมการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและแต่ละข้อของนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นสารสนเทศสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการที่จะนำมาประกอบการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูให้สัมพันธ์กับการเรียนของผู้เรียน โดยครูผู้สอนจะสามารถนำเอากลวิธีการเรียนต่าง ๆ เข้าไว้ในวิธีสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนนำเอาวิธีที่เหมาะสมกับรูปแบบในการเรียนไปใช้ และสามารถปรับกลวิธีให้เข้ากับการเรียนเมื่อทราบถึงผู้เรียนภาษาที่คิดในรูปแบบกลวิธีต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ในห้องเรียน จะช่วยลดความแตกต่างระหว่างผู้เรียนเก่งและอ่อนภาษา อีกทั้งยังเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน หรือบรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอนยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มนักเรียนที่ทำการศึกษา
กลุ่มนักเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งผู้วิจัยเลือกมา 2 โรงเรียนโดยเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) คือโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี ซึ่งมีนักเรียนที่อยู่ในข่ายที่จะศึกษาทั้งสิ้น จำนวน 174 คน และ 152 คน ตามลำดับ เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนอื่น เนื่องจากมาจากตัวแปรสถานภาพของผู้เรียน ผู้สอน และวัสดุอุปกรณ์การสอน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น

3 กลุ่ม คือ

2.1.1 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง

2.1.2 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง

2.1.3 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษครั้งนี้ ถือว่ากลวิธีต่าง ๆ ของโพลิตเซอร์ และแมคกรอธี เป็นกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่ครอบคลุมและสามารถใช้กับนักเรียนไทยได้
2. การศึกษาครั้งนี้ถือว่าเกณฑ์การตัดสินระดับผลการเรียนของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน ใช้เกณฑ์ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และเชื่อถือได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจถึงปัญหาหรือบทเรียน เป็นวิธีปฏิบัติที่นักเรียนควรมีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พฤติกรรมที่จะศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน พฤติกรรมการเรียนของแต่ละคนในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง และพฤติกรรมการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกห้องเรียน ตามการสอบถามของโพลิตเซอร์และแมคกรอธี (Politzer and McGroarty. 1985 : 121-123)
2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมและโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทุกแผนการเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างน้อย 2 รายวิชาใน 1 ภาคเรียน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาทุกรายวิชา ตั้งแต่ ม.4 ปีการศึกษา 2527 ม.5 ปีการศึกษา 2528 จนถึง ม.6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 และยึดเกณฑ์การเทียบระดับผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มสูง คือ ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มปานกลาง คืออยู่ระหว่าง 2.00-2.99

3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยอยู่ในกลุ่มต่ำ คือ อยู่ระหว่าง 1.00-1.99

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและแต่ละขอ แตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียน ลักษณะพฤติกรรมผู้เรียนภาษาที่ดี และองค์ประกอบที่ทำให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา ซึ่งจำแนกตามความสำคัญ ดังนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน
2. องค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาที่ดี
4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษา

แนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียน

ความหมายและแนวความคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนนั้น มีผู้เสนอไว้หลายทัศนะ เช่น บราวน์ (Brown. 1980 : 120) ได้ให้คำจำกัดความของกลวิธีการเรียนไว้ว่าเป็นวิธีการที่ผู้เรียนเข้าถึงปัญหาหรือบทเรียน เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงเป้าหมายที่ต้องการและเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เตรียมไว้ เพื่อใช้ควบคุมและจัดการกับข้อมูลที่ได้มา กลวิธีดังกล่าวแบ่งออกเป็นสองหมวดใหญ่คือ กลวิธีในการเรียนรู้ (Learning Strategies) ซึ่งหมายถึงวิธีการที่จะทำให้เกิดการซึมซับ และเก็บรักษาสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ พร้อมที่จะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบประเด็นเกม และกลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies) ซึ่งหมายถึงกลวิธีที่ใช้เพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างชัดเจน โดยอาศัยการรับภาษาที่เป็นสื่อ และแปลความหมายของภาษาที่รับมาได้อย่างถูกต้อง เป็นที่เข้าใจกันทั้งสองฝ่าย

นอกจากนี้ บราวน์ (Brown. 1982 : 1-17) ได้อธิบายถึงกลวิธีในการเรียนที่อาจอยู่ในรูปของกิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในห้องเรียน หรือขณะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้

กิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในห้องเรียน ได้แก่ ขั้นตอนในการเรียนหรือในการแก้ปัญหา ตัวอย่างเช่น การเดาความหมายของคำศัพท์จากข้อความข้างเคียง การสัมพันธ์ความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

กิจกรรมในขณะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้แก่ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวางแผน การตั้งคำถามตนเอง การประเมินการเรียน และการประเมินตนเอง

บราวน์ ยังให้ความเห็นว่า ความล้มเหลวของกลวิธีการเรียนในการถ่ายโยงความรู้ใหม่นั้น อาจเนื่องมาจากความล้มเหลวในการเชื่อมโยงกลวิธีการเรียนทั้งสองลักษณะดังกล่าวเข้าด้วยกัน ผู้เรียนที่ขาดวิธีการในขณะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจะเป็นผู้ขาดแนวทางการเรียน และขาดความสามารถที่จะพิจารณาการพัฒนากิจการ ความสำเร็จ และแนวทางการเรียนในภายหลัง

ริกนี (Rigney. 1978 : 122-124) ได้ให้คำจำกัดความของกลวิธีในการเรียนอย่างกว้าง ๆ ว่าเป็นวิธีการทาง ๆ ซึ่งผู้เรียนใช้เพื่อที่จะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจ การสะสม การแก้ไข หรือการใช้ความรู้ทาง ๆ ใด ๆ หนึ่ง

โพลิตเซอร์ (Politzer. 1965 : 18) อธิบายว่า กลวิธีในการเรียนนี้แตกต่างกับกลวิธีสอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้เรียนสามารถฝึกควบคุมกลวิธีเหล่านั้นได้ และได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับการเรียนว่า "ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จคือ ผู้เรียนที่คิดค้นพบวิธีที่จะสอนตัวเองให้ประสบผลสำเร็จ" ผู้เรียนอาจนำเอากลวิธีเหล่านี้ไปใช้อย่างมีระบบในกิจกรรมการเรียนภาษา เช่น การสรุป การพูด หรือการเรียนรู้อำนาจ ซึ่ง โพลิตเซอร์ และ แมกกรอรี

(Politzer and McGroarty. 1983 : 59) ได้ลงความเห็นไว้ว่า กลวิธีในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนภาษาที่สอง

รูบิน (Rubin. 1975 : 41) ได้เสนอว่า ครูสอนสามารถช่วยนักเรียนที่ไม่ค่อยประสบความสำเร็จ แก้ไขปรับปรุงการเรียนรู้ให้ดีขึ้นได้โดยครูให้ความสนใจกับกลวิธีการเรียนของนักเรียน เพราะกลวิธีในการเรียนส่วนมากนำมาใช้ได้ง่าย และสามารถนำมาสอนให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียนที่ยังไม่ทราบถึงประโยชน์ของสิ่งเหล่านี้ในการเรียนภาษาที่สอง (Rubin and Thompson. 1982 : unpagged)

ไมเนน และคณะ (Malley et al. 1985 : 21 citing Naiman et al. 1978) ได้กล่าวถึงกลวิธีในการเรียนว่า เป็นความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ซึ่งผู้เรียนจะนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่สองให้ดีขึ้น ผู้ที่เรียนภาษาใดก็จะใช้กลวิธีเหล่านั้นเพื่อช่วยให้ตนเองได้รับความรู้ทางภาษาในทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการ และควรได้รับการฝึกใช้กลวิธีที่เป็นลักษณะเฉพาะ

ไบอาลิสตอก (Bialystok. 1983 : 101) กล่าวว่า ในการเรียนรูภาษาต่าง ๆ กลวิธีเหล่านั้นจะสัมพันธ์กับกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนอาจนำมาใช้เพื่อที่จะปรับปรุงความสามารถในภาษาเป้าหมายได้ (Bialystok. 1979 : 372)

วิททรอก มาร์คส์ และ ดอคโทรว (Wittrock, Marks and Doctorow. 1975 : 484-489) ได้เสนอแนะว่า การเรียนจะมีประสิทธิภาพมากที่สุดก็ต่อเมื่อ การเรียนนั้นประกอบด้วยกระบวนการต่าง ๆ ซึ่งสร้างความหมายโดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวิชาและสิ่งที่ยูเรียน นั่นคือ ความหมายนั้นเกิดขึ้นโดยการนำส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาวิชาไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจขึ้น โดยที่กลวิธีในการเรียนจะช่วยส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้การเรียนง่ายขึ้น (Wittrock. 1983 : 602)

โคเฮน และ เอเฟค (Cohen and Apeh. 1981 : 221-235) สรุปว่า กลวิธีในการเรียนนี้สามารถนำไปใช้ปรับปรุงประสิทธิผลในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนแต่ละคนได้ ซึ่งผู้เรียนภาษาสามารถใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าสามารถทำให้เรียนรู้ได้เร็วขึ้น (Cohen. 1984 : 101-112)

จากความหมายของกลวิธีการเรียนในหลาย ๆ แนวความคิด พอสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนนี้เป็นความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวของนักเรียน ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำเอากลวิธีต่าง ๆ เหล่านี้รวมเข้าไว้ในวิธีสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเลือกเอาวิธีที่เหมาะสมกับการเรียนของตนเองและนำไปปรับปรุงประสิทธิภาพในการเรียนภาษาของผู้เรียนแต่ละคน

องค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองจำเป็นต้องมีองค์ประกอบทางการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากการเรียนรู้เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นควรคำนึงถึงความสำคัญดังกล่าว เพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

จาโคโบวิทซ์ (Jakobovitz. 1972 : 91-115) กล่าวถึงองค์ประกอบ 3 ประการที่ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศจะต้องคำนึงถึงเพื่อที่จะได้เป็นครูที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

1. องค์ประกอบทางการสอน
2. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน
3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม

1. องค์ประกอบทางการสอน แบ่งย่อยได้เป็น 3 อย่าง คือ

- 1.1 คุณภาพการสอนของครู
- 1.2 โอกาสการเรียนรู้
- 1.3 สภาพการประเมินผล

คุณภาพการสอนของครู มีรายละเอียดได้แก่ ความรู้ของครูเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่ตนสอนนั้นคือ ความรู้ความสามารถของครูเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่พอ ครูมีความสามารถในการใช้ภาษาและหาทางตีพอ มีกลวิธีที่ดีในการนำเสนอบทเรียน อุปกรณ์การสอน และท้ายที่สุดคือ ระดับความสามารถส่วนบุคคล และการตอบสนองต่อองค์ประกอบในตัวผู้เรียน

โอกาสการเรียนรู้ ได้แก่ โอกาสการเรียนรู้ในห้องเรียน ซึ่งหมายถึงจำนวน ชั่วโมงเรียนในรายวิชา และเวลาเรียนทั้งหมดตลอดหลักสูตร และโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน ได้แก่ โอกาสการใช้ภาษานั้น เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง เช่น เป็นพนักงานบริการ เป็นนักแปล เป็นนักคุุเทศก์ และโอกาสการสื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา

เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จาก การใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยที่แบบทดสอบนั้นอาจจะวัดความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาก็ได้ หรืออาจจะวัดความสามารถทางการสื่อสารก็ได้ นอกจากการประเมินโดยใช้แบบสอบถามวัด สัมฤทธิ์ผลแล้ว ยังอาจประเมินจากการกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางการเรียนการสอน ทางด้าน ระดับความสามารถและขอบเขตความสามารถแล้วประเมินไปตามวัตถุประสงค์นั้น ๆ การประเมิน ประการต่อมาเป็นการประเมินลักษณะความสามารถ เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาพื้นเมือง และความสามารถในการใช้ภาษา 2 ภาษาได้ตามต้องการ การประเมินอีกแบบหนึ่งคือ ประเมิน การพัฒนาทางการเรียน

2. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน มีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นกับสติปัญญาและความสามารถทาง ภาษา

2.2 ความถนัด ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ และองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดความถนัด

2.3 ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะคิดวัฒนธรรมทางประเทศ การยอมรับวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ด้วยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเอง ความรู้ดีเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม

2.4 กลวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพ ในการถ่ายโยงสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถ ของตนเอง

ผลจากองค์ประกอบในตัวผู้เรียนก่อให้เกิดพัฒนาการทางความรู้และสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการทางบุคลิกภาพ เมื่อพิจารณาย้อนกลับจะเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบในตัวผู้เรียนนั่นเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความเชื่อมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน ทักษะที่หัดต่อภาษานั้น การยอมรับวัฒนธรรมของชาติอื่น โดยอาศัยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเองและความรู้สึกเป็นปฏิกิริยาต่อสังคม ผลจากองค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นจะนำไปสู่ความมั่นใจ ทักษะต่อความบริสุทธิ์ของภาษาของตนเอง ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรูภาษา

ซูมานน์ (ชเนตี ศัสดิกุล 2527 : 18-19 อ้างอิงมาจาก Schumann. 1978 : 164-175) ได้จำแนกองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรูภาษาต่างประเทศในเรื่องเกี่ยวกับการควบคุมตนเองว่า องค์ประกอบนี้จะมีอิทธิพลต่อการออกเสียง กล่าวคือ ถ้าหากผู้เรียนมีการควบคุมตัวเองมาก ยอมรับความเป็นตัวของตนเอง เขาก็ยอมจะยอมรับข้อจำกัดทางสำเนียงของตนเองในการเรียนเสียง การออกเสียงภาษาต่างประเทศนั้นจากการทดลองของ กิโอร่า และคณะ (Guiora et al. 1978 : 168-172) พบว่า ระดับการควบคุมตนเองที่ลดลงจะเป็นผลให้มีการออกเสียงดีขึ้น ดังนั้นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต้องเป็นผู้เรียนที่สามารถทำตนเองให้กลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อมได้ และไม่เคร่งครัดต่อการควบคุมตนเอง

นอกจากนี้ ซูมานน์ ยังได้แบ่งองค์ประกอบทางแบบการเรียนรู ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 แบบที่สำคัญดังนี้

1. แบบการเรียนรูชนิด Field Dependence & Field Independence ซูมานน์กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรูชนิด Field Independence จะมีความพร้อมในการรับรู้

ภาษาที่เรียนได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ Field Dependence ผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ Field Independence คือผู้เรียนที่สามารถรับรู้ภาพและเสียงแล้วเดาหาหรือวิเคราะห์หาส่วนย่อยของภาพหรือเสียงที่เคยเห็น นั่นคือ ผู้เรียนเช่นนี้เป็นผู้เรียนที่มีความสังเกต มีความสามารถในการเข้าใจกฎไวการณทาง ๆ ส่วนผู้เรียนที่มีแบบการรับรู้ Field Dependence จะไม่สนใจองค์ประกอบย่อยที่ไม่สำคัญ หากแต่เป็นผู้เรียนที่สนใจจากอารมณ์ความรู้สึกและการรับรู้โดยรวม ซึ่งตรงข้ามกับแบบการเรียนรู้ Field Independence ที่มีลักษณะเชิงวิเคราะห์ (Analytical) อย่างไรก็ตาม บราวน์ (Brown. 1980 : 90-93) เชื่อว่าแบบการเรียนรู้ทั้งสองแบบมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ แบบการเรียนรู้ Field Independence จำเป็นต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน และแบบการเรียนรู้ Field Dependence เป็นการเรียนรู้ภาษาในสภาพธรรมชาติจากการติดต่อสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

2. การสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษา ผู้เรียนภาษาที่ดีย่อมมีความสามารถในการสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ดีและเหมาะสม กล่าวคือ ไม่สรุปกฎจนเกินกว่าเหตุ และไม่สรุปกฎน้อยเกินไปจนกระทั่งต้องจำทุกตัวอักษร ดังนี้ เป็นต้น

3. การแทรกแซงของภาษาเดิม ผู้เรียนภาษาที่ดีย่อมมีความสามารถในการยับยั้งไม่ให้มีการแทรกแซงของภาษาเกิดขึ้นในขณะที่ตนกำลังแสดงพฤติกรรมภาษา

4. แบบการเรียนรู้ชนิดควบคุม กำกับ (Monitoring) ชูมานน์ให้คำอธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า การเรียนรู้ชนิดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเฝ้าตรวจสอบเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษานั้น ๆ แสดงพฤติกรรมภาษาออกมาโดยรู้ตัวและมีเจตนา เช่น การเขียนและการให้ความสำคัญแก่ความถูกต้องทางไวยากรณ์ คราเชน (Krashen. 1977 : 152-161) เรียกแบบการเรียนรู้เช่นนี้ว่า การเรียนรู้ (Learning) ชูมานน์กล่าวว่า แบบการเรียนรู้ชนิดควบคุม กำกับนี้จะเกิดได้มากที่สุดในการทดสอบทางด้านไวยากรณ์การเขียนเรียงความ แต่แบบการเรียนรู้ชนิดนี้จะเกิดขึ้นได้น้อยที่สุดในการสนทนา กล่าวโดยสรุปก็คือ แบบการรูชนิดดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อเน้นในเรื่องรูปแบบ (Form) ของภาษามีใช้เน้นในด้านหน้าที่เกี่ยวกับกิจกรรมการสื่อสารในการใช้ภาษาที่แท้จริง

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบในตัวผู้เรียนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบอย่างการ เรียนของตัวผู้เรียนเอง

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนภาษาที่

แครอล (Burt, Dulay and Finocciaro. 1977 : 1-7 citing Carroll. 1977) เสนอว่า ผู้เรียนที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้นั้น ต้องสร้างลักษณะนิสัย ดังต่อไปนี้

1. ต้องรู้จักปรับตนเองทั้งในทางกลวิธีการ เรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาที่ตนเรียน เช่น เมื่อทราบว่า ภาษาที่ตนเรียนนั้นยากและน่าเบื่อ จะต้องยอมรับความจริงข้อนี้ และจะต้องคิดให้ตกในที่สุดสภาพเช่นนี้จะผ่านพ้นไป

2. ต้องรู้จักการสร้างนิสัยในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้น ผู้เรียนจะต้องสนใจรายละเอียดและต้องพยายามจำ

3. ต้องพยายามเปลี่ยนความรู้ที่รับเข้ามานั้นให้กลายเป็นความรู้ที่นำไปใช้

4. ต้องรู้จักใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่การติดต่อสื่อสารจริง

5. ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น หาโอกาสเรียนรู้อะไรเสมอ รู้จักหาโอกาสทำความเข้าใจคำ สำนวน ไวยากรณ์ รู้จักใช้เวลาทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น คุยหนัง อ่านหนังสือ วิจารณ์ พูดคุยกับชาวต่างประเทศโดยไม่กลัวผิด

เช่นเดียวกับ รูบิน (Rubin. 1975 : 41-51) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ กลวิธีการ เรียนของผู้เรียนภาษา จากการสัมภาษณ์ การสังเกตโดยตรง จากครูสอนและผู้เรียน ภาษาที่มีประสบการณ์ พอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จจะต้องเข้าใจแบบอย่างการ เรียนภาษาของตนเอง อย่างถ่องแท้ โดยผู้เรียนแต่ละคนจะนำเอาแบบอย่างของตนเองหรือกลวิธีในการเรียนที่คิดเห็นว่า

สมกับความต้องการมาใช้ และยังสามารถปรับให้เข้ากับวิธีสอนต่าง ๆ นอกจากนี้ยังทราบถึงวิธีการวิเคราะห์ การจัดเป็นหมวดหมู่ การเก็บสะสมข้อมูลทางภาษา ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้เรียนภาษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จ จะขาดความเข้าใจถึงความยากลำบากในการเรียนของตนและธรรมชาติของภาษา พวกนี้จะมีรู้สึกขบข้องใจกับวิธีสอนที่ไม่เหมาะสมสำหรับพวกเขา และไม่สามารถที่จะรวบรวมข้อมูลทางภาษาที่ได้รับมาทำให้เป็นระบบได้

2. ผู้เรียนภาษาที่ประสบผลสำเร็จจะมีวิธีการเรียนที่กระตือรือร้น ผู้เรียนจะมีจุดมุ่งหมายในการเรียนสำหรับตัวเอง และจะนำไปสู่การเรียนภาษาที่สองอย่างรอบคอบ โดยจะพยายามหาโอกาสที่จะสื่อสารกับบุคคลเจ้าของภาษา คุยภาษาเป้าหมายเท่าที่จะทำได้ และเข้าใจการสื่อสารนั้นอย่างสมบูรณ์แบบ แต่ผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จนั้นจะอาศัยแค่ครูสอน และจะเป็นฝ่ายรับแต่เพียงอย่างเดียว

3. ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องกล้าที่จะลองเสี่ยง นักเรียนเหล่านี้จะยอมรับสภาพของตัวเอง คล้ายกับผู้ที่กำลังหัดพูดหรือเรียนภาษา ในบางครั้งอาจจะแสดงความผิดพลาดบ้าง เพื่อที่จะสื่อสารกับบุคคลอื่น โดยการใช่วิธีใดก็ตามเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งประกอบด้วยการใช้คำพูดที่อ้อมค้อม การใช้ประโยคที่คล้ายกับประโยคเดิม การใช้คำที่มาจากรากเดียวกัน หรือการใช้ทางต่าง ๆ และบางครั้งอาจจะสร้างคำใหม่ด้วยการใช้คำที่คล้ายคลึงกัน เช่น การทำคำกริยาให้เป็นคำนาม

4. ผู้เรียนภาษาที่ดี คือผู้ที่เฝ้าใฝ่หา โดยการไขข้อความปริศนาช่วยพิจารณาความหมายของคำ เช่น กววิซีในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่จะประสบผลได้ก็ต้องอาศัยข้อความข้างเคียงเพื่อช่วยให้ทราบความหมายของคำต่าง ๆ ที่ยังไม่ทราบ ผู้เรียนภาษาที่ดีจะค้นหาวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วจากข้อความ สถานการณ์ การอธิบาย ข้อผิดพลาด หรือการแปล

5. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะต้องสนใจรูปแบบพอ ๆ กับเนื้อหา ผู้เรียนจะค้นหารูปที่ถูกต้องและความสัมพันธ์ในการควบคุมตัวเอง พวกเขาจะตรวจสอบคำพูดของตัวเอง และของบุคคลอื่น และแก้ไขให้ถูกต้อง

6. ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จจะพยายามพัฒนาภาษาเป้าหมายให้เป็นระบบที่แยกออกจากภาษาเดิม และคิดที่จะทำให้ไวยากรณ์มากที่สุด ผู้เรียนจะพบหนทางโดยการทดสอบสมมติฐาน การเรียนรู้จากข้อผิดพลาด และจัดให้เป็นระบบเพื่อจะนำมาใช้

7. ผู้เรียนภาษาที่ดีจะต้องมีความมานะอดทน และพยายามทอภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนสามารถจะนำตัวเองไปสู่สถานการณ์ของผู้อื่นในการพบกับผู้พูดเจ้าของภาษา

จากลักษณะพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาที่ดี พอสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนหรือแบบอย่างการเรียนเฉพาะของแต่ละคน เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองนั้นประสบผลสำเร็จ

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการ เรียนภาษา

มีนักการศึกษาหลายท่านที่มุ่งศึกษาถึงกระบวนการของการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาที่สอง ดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ.1974 สเติร์น (Rubin. 1975 : 49 citing Stern. 1974) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนของผู้เรียนและพบว่า องค์ประกอบที่ทำให้ผู้เรียนมีกลวิธีที่แตกต่างกันอาจเนื่องมาจาก

1. ชนิดของงาน งานบางอย่างอาจจะใช้การจำ แต่บางอย่างใช้การฝึกปากเปล่า
2. ลำดับชั้นการเรียนรู้ ผู้เรียนภาษาอาจจะใช้กลวิธีต่างกันในเวลาที่แตกต่างกันของกระบวนการเรียนรู้
3. อายุของผู้เรียน คนที่มีอายุมากกว่าจะเข้าใจเก่งกว่าคนที่อายุน้อย เพราะเด็กยังพัฒนาไม่ถึงขั้น แต่เด็กที่มีอายุน้อยอาจจะปรับตัวกับสถานการณ์ใหม่และสื่อสารได้ดีกว่า
4. เนื้อหาวิชา ถ้าการเรียนภาษาที่สองนั้นเกิดในห้องเรียนที่มีโอกาสฝึกน้อยหรือไม่มีเลย กลวิธีที่นำมาใช้อาจมีขีดจำกัด และแตกต่างกับ ผู้เรียนที่มีโอกาสฝึกมากและนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

5. แบบอย่างเฉพาะของแต่ละคน บางคนอาจจะชอบบทกวีกลอนต่าง ๆ บางคนอาจจะเรียนรู้ได้ดีโดยใช้อุปกรณ์เป็นสื่อ ในขณะที่บางคนใช้การฟัง ซึ่งเราควรจะคาดหวังไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของแต่ละคนด้วย

6. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและความรู้พื้นฐาน ผู้เรียนบางกลุ่มอาจจะใช้กลวิธีในการฟังและสามารถพูดได้อย่างถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา ในขณะที่บางกลุ่มอาจใช้กลวิธีในการทวงจำบทสนทนาของเจ้าของภาษาและพยายามเลียนแบบ

นอกจากนี้ แบบอย่างการเรียนรู้ของแต่ละคนอาจแตกต่างกัน เนื่องจากตัวแปรดังนี้

1. ความรู้พื้นฐานทั่วไป
2. ลักษณะบุคลิกภาพ
3. ประสบการณ์จากโรงเรียนเดิม
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ

เวนเดน (Malley et al. 1985 : 24-26 citing Wenden. 1983) ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาที่เป็นผู้ใหญ่ โดยศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาที่สองที่เกี่ยวกับการแนะตนเอง และสามารถสรุปเป็นคำถามที่ผู้เรียนอาจตั้งคำถามให้กับตัวเอง ซึ่งมีความเห็นเช่นเดียวกับ บราวน์ (Brown. 1982 : 1-7) ซึ่งกล่าวถึงกลวิธีในการเรียนของแต่ละคนว่ามีดังนี้

คำถาม

วิธีการ

ด้านความรู้ความเข้าใจ

1. ภาษาเป็นระบบอย่างไร

- ผู้เรียนจะพิจารณาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์

2. การเรียนภาษาเป็นอย่างไร

- ผู้เรียนจะพิจารณาเกี่ยวกับวิธีการเรียนภาษาเป็นอย่างไร

คำถาม

วิธีการ

งานการวางแผน

3. เราควรเรียนอะไร และเรียน
อย่างไร

4. เราควรเรียนอะไร

5. เราควรเปลี่ยนแปลงอะไร

- ผู้เรียนจะพิจารณาในเรื่องจุดประสงค์
เกี่ยวกับการเรียนภาษา วิธีการ และ
การใช้เวลานั้น

- ผู้เรียนจะพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษา

- ผู้เรียนพิจารณาที่จะเปลี่ยนวิธีการเรียนภาษา
ของตนเอง

งานการประเมินตนเอง

6. เราจะทำอย่างไร

7. เราจะนำออกมาใช้ได้อย่างไร

8. เราจะรับผิดชอบการเรียนอย่างไร
การเรียนภาษามีผลต่อเราอย่างไร

- ผู้เรียนจะพิจารณาว่าเขาใช้ภาษาได้ดีเพียงใด
และวิเคราะห์ถึงสิ่งที่บกพร่อง

- ผู้เรียนจะพิจารณาถึงกิจกรรมหรือกลวิธีที่
เป็นประโยชน์

- ผู้เรียนจะพิจารณาว่าจะเรียนภาษาอย่างไร
และการเรียนภาษาเป็นอย่างไร

คราเชน (Malley. 1985 : 26 citing Krashen. 1977) ได้ทำการ
ศึกษาเกี่ยวกับการตรวจสอบตนเอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเรียนภาษาว่าเป็นประโยชน์
อย่างยิ่ง เมื่อผู้เรียนแต่ละคนนำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาในห้องเรียนมาใช้ภาษาพูดหรือภาษา
เขียน ผู้เรียนที่นำภาษาที่สอนมาใช้นั้นจะมีโอกาสคุ้นเคยกับการพูดที่เป็นไปตามธรรมชาติและ
อาจนำเอากฎเกณฑ์ที่เรียนมาใช้ตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบนั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจ
สอบนี้จะเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพูด เพราะถ้านำมาใช้มากเกินไปจะทำให้
การพูดนั้นติดขัด

ต่อมาในปี 1981 โคเฮน และ เอเฟค (Cohen and Apek. 1981 : 221-225) ได้สนใจในเรื่องกลวิธีการเรียนภาษาและได้ทำการสอบถามนักเรียนแต่ละคนและเป็นกลุ่มถึงกลวิธีที่ใช้ในห้องเรียนภาษา พบว่า ผู้เรียนยังบกพร่องในการใช้กลวิธีในการสนทนาหรือยังไม่สามารถใช้ได้ดีพอ เช่น การแก้ไขข้อผิดพลาดในขณะที่สนทนา

โฮเซนเฟลด์ (Hosenfeld. 1976 : 117-129) ก็พบว่า อย่างน้อยนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะต้องสามารถอธิบายถึงกลวิธีต่าง ๆ ของตนเองได้ ขณะที่กำลังเรียนหรือใช้ภาษา

รูบิน (Rubin. 1981 : 117-131) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กลวิธีในการเรียนภาษา และแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

กระบวนการซึ่งช่วยในการเรียนโดยตรง

1. การอธิบายให้ชัดเจน (Clarification) ผู้เรียนจะถามถึงตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับการพูดหรือคำพูด และรูปแบบที่ถูกต้องในการใช้ เป็นต้น
2. การตรวจสอบ (Monitoring) ผู้เรียนจะตรวจแก้ไขการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ รูปแบบ หรือการใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของตนเองหรือของคนอื่น
3. การจำ (Memorization) ผู้เรียนจะพยายามจดจำคำต่าง ๆ หรือองค์ประกอบอื่น ๆ ทางภาษา เพื่อช่วยให้เพิ่มพูนความรู้และการนำมาใช้
4. การเกา การวินิจฉัยด้วยวิธีอุปมา (Guessing/Inductive Inferencing) ผู้เรียนจะใช้การเกาความหมายหรือเกากฎเกณฑ์ทั่วไป จากเนื้อหาหรือข้อความข้างเคียง หรือจากการใช้ข้อความที่กล่าวซ้ำ
5. การให้เหตุผลในเชิงอนุมาน (Deductive Reasoning) ผู้เรียนจะค้นหาและใช้กฎเกณฑ์ทั่ว ๆ ไป เช่น การค้นหากฎเกณฑ์ของสิ่งที่เกิดขึ้นร่วมกัน หรือการนำเอากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ไปใช้
6. การฝึกหัด (Practice) ผู้เรียนจะทดลองออกเสียงใหม่ ๆ โดยฝึกกับกระจก ฝึกตนเองเกี่ยวกับคำต่าง ๆ ในรูปแบบที่ต่างกัน การนำเอาคำใหม่ ๆ มาใช้ในการพูด เป็นต้น

กระบวนการซึ่งช่วยในการเรียนทางอ้อม

1. การหาโอกาสสำหรับการฝึก (Creating Opportunities for Practice)

ผู้เรียนสร้างสถานการณ์กับบุคคลเจ้าของภาษา การใช้เวลานอกห้องเข้าฝึกในห้องปฏิบัติการภาษา เป็นต้น

2. การนำเอากลวิธีต่าง ๆ มาใช้ (Production Tricks)

ผู้เรียนจะใช้กลวิธีในการสื่อสาร เช่น การพูดออกมา การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน การใช้คำที่มาจากรากศัพท์เดียวกัน การใช้ท่าทางหรือการพูดให้ช้าลง

จากการศึกษาของ เวนเดน (Wenden, 1983 : 103-121) ซึ่งได้ทำการทดลองจาก รุบิน โดยเพิ่มองค์ประกอบในการศึกษาด้วยตนเอง เพราะองค์ประกอบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงกลวิธีของตนเองในขณะที่อยู่นอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะสามารถนำเอากลวิธีเหล่านั้นมาใช้ในการเรียน

มอลเลย์ และคณะ (O'Malley et al. 1985 : 21-44) ได้ทำการวิจัยในเรื่อง "กลวิธีในการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในระดับชั้นเริ่มเรียนและระดับสูง" โดยทำกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งพูดภาษาสเปน จำนวน 70 คน และครู 22 คน จากโรงเรียน 3 แห่ง ในแถบตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา (อเมริกากลาง อเมริกาใต้ และแปซิฟิก) ในปี 1983 ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามในเรื่องการใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการเรียนภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน และพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเด็กที่เริ่มเรียนกับเด็กที่เรียนในระดับสูงขึ้น แต่เด็กที่เริ่มเรียนมีแนวโน้มที่ใช้กลวิธีต่าง ๆ มากกว่าเด็กในระดับสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสรุปถึงกลวิธีที่เด็กนักเรียนใช้ว่ามี 26 ลักษณะ ดังนี้

1. Advance Organizers

การรวบรวมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ หรือความคิดรวบยอดในกิจกรรมการเรียน

2. Directed Attention

การสนใจการเรียนและไม่สนใจกับสิ่งรบกวนต่าง ๆ

3. Selective Attention การสนใจสิ่งต่าง ๆ ในเรื่องภาษาหรือรายละเอียดต่าง ๆ ที่จะเป็แนวทางในการที่จะทำให้ออมลทางภาษาคงอยู่ตลอดไป

4. Self-Management การเข้าใจเงื่อนไขต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ตนเรียนรู้และเตรียมที่จะเสนอเงื่อนไขเหล่านั้น

5. Advance Preparation การวางแผนและทบทวนส่วนประกอบทางการเรียนหรือการพูดภาษาที่จำเป็นเพื่อที่จะนำมาใช้

6. Self-Monitoring การแก้ไขการพูดในเรื่องการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือความเหมาะสมกับสถานการณ์หรือกับผู้ที่ใช้คำพูดนั้น

7. Delayed Production การชักลันใจที่จะฝึกการพูดภายหลังการฟัง

8. Self-Evaluation การตรวจดู ถูกต้อง และแม่นยำในการเรียนภาษาของตนเอง

9. Self-Reinforcement การให้แรงเสริมในการที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน

ภาษา

10. Repetition การเลียนแบบโครงสร้างทางภาษา ทั้งการฝึกอย่างเปิดเผยและไม่เปิดเผย

11. Resourcing การใช้ภาษาเป้าหมาย อ้างอิงข้อความทาง ๆ

12. Directed Physical Response การสัมพันธ์ความรู้ใหม่กับการแสดงออกตามธรรมชาติ

13. Translation การใช้ภาษาของตนเป็นพื้นฐานในการเข้าใจ และ/หรือการใช้ภาษาที่สอง

14. Grouping การจัดลำดับหรือจัดกลุ่มสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนมาให้เป็พวกเดียวกัน

15. Note-Taking การจดบันทึก ส่วนสำคัญ โครงร่างหรือเรื่องย่อ ของสิ่งที่เรียนจากการพูดหรือการเขียน

16. Deduction การนำเอากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไปใช้ในการหาคำหรือการเข้าใจภาษาที่สอง

17. Recombination การสร้างประโยคที่มีความหมายหรือขั้นตอนทางภาษาโดยการเชื่อมโยงสิ่งที่มีอยู่แล้วกับสิ่งใหม่

18. Imagery การสัมพันธ์ความรู้ใหม่กับความนึกคิดเดิม โดยอาศัยความคุ้นเคยหรือสภาพแวดล้อม

19. Auditory Representation การจดจำเสียงหรือเสียงที่คล้ายกัน จำพวกคำวลี หรือประโยคยาว ๆ

20. Key Word การจำคำใหม่ในภาษาที่สอง โดยอธิบายว่าใช้แบบ

20.1 จัดคำในภาษาของคนที่เสียงคล้ายกัน หรือที่เขียนคล้ายกัน

20.2 จัดคำศัพท์ใหม่ให้สัมพันธ์กัน

21. Contextualization การจัดคำหรือข้อความให้เป็นลำดับทางภาษาให้ได้ความหมาย

22. Elaboration การสร้างความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

23. Transfer การใช้ความรู้เดิมและ/หรือความคิดรวบยอด เพื่อช่วยในการเรียนภาษาที่สอง

24. Inferencing การใช้ความรู้ที่มีอยู่ในการเดาความหมายของข้อความใหม่ การคาดคะเนผลที่จะออกมาหรือการเพิ่มเติมความรู้ที่ขาดหายไป

25. Question for Clarification การถามครูหรือผู้พูดเจ้าของภาษาในการทบทวน การถ้อยแถลงข้อความ การอธิบาย และ/หรือการให้ตัวอย่าง

26. Cooperation การทำงานกับผู้อื่น เพื่อจะรับข้อมูลย้อนกลับ ความรู้ที่ถ่ายทอดมาหรือรูปแบบของภาษา

โพลิตเซอร์ และ แมคกรอธรี (Politzer and McGroarty. 1985 : 103-123) ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมการเรียนและศึกษาค้นคว้าความสัมพัทธ์ของพฤติกรรมที่มีต่อความสามารถในการสื่อสาร โดยสร้างแบบสอบถามจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นกลวิธีของผู้เรียนภาษาที่ศึกษาในแมน โพรวิด สเทิร์น และโอเคสโก (1978) และของ รูนิน (1981) ซึ่งเป็นแบบสอบถามว่าผู้เรียนใช้หรือไม่ใช้พฤติกรรมนั้นนำไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 37 คน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของสหรัฐอเมริกา ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามในค่าที่ 1 พฤติกรรมในห้องเรียนมีค่าเท่ากับ 0.52 ค่าที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาค้นคว้าตนเองมีค่าเท่ากับ 0.61 และค่าที่ 3 พฤติกรรมในการสื่อสารนอกห้องเรียนมีค่าเท่ากับ 0.63 ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนใช้พฤติกรรมที่เป็นกลวิธีการเรียนอยู่ในระดับสูง และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อสาร

ต่อมาในปี 1987 ริด (Reid. 1987 : 87-111) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องแบบอย่างการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นแบบอัตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำไปสอบถามนักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาพื้นเมืองจำนวน 154 คน และที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 1,234 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาพื้นเมือง กับที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาพื้นเมือง ใช้แบบอย่างการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
2. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาต่างกัน ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีเพศ ระยะเวลาที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษในอเมริกา สาขาวิชาเอก ระดับการศึกษา คะแนน TOEFL และอายุต่างกัน ใช้แบบอย่างการเรียนต่างกัน
4. แบบอย่างการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษอาจจะเพิ่มขึ้น ถ้าหากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ทางวิชาการ เปลี่ยนแปลง

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้ได้ผลการวิจัยตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดแผนการดำเนินการวิจัย โดยการกำหนดกลุ่มนักเรียนที่จะทำการศึกษโดยวิธีเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) กำหนดวิธีการพัฒนาเครื่องมือเพื่อให้สอดคล้องกับบริบท (Context) ของกลุ่มที่ทำการศึกษา กำหนดวิธีการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ในลักษณะบรรยายและอ้างอิงถึงกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะเหมือนกับกลุ่มที่ทำการศึกษา ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

การกำหนดกลุ่มนักเรียนที่ทำการศึกษา

กลุ่มนักเรียนที่ใช้เป็นสมาชิกในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 ของโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 2 โรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยเจาะจงเลือกโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จำแนกตามตัวแปร ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จำนวนดังนี้ ระดับสูง 60 คน ระดับปานกลาง 131 คน และระดับต่ำ 135 คน รวมทั้งหมด 326 คน

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดพฤติกรรมที่เป็นถ้อยคำการเขียนภาษาของโพลิตเซอร์ และ แมคกรอรี่ (1985) ซึ่งมีจำนวน 51 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้านคือ ด้านที่ 1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน จำนวน 14 ข้อ มีข้อความลักษณะทางบวก 11 ข้อ และลักษณะทางลบ 3 ข้อ

คานที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง จำนวน 15 ข้อ มีข้อความลักษณะทาง
บวก 12 ข้อ และลักษณะทางลบ 3 ข้อ

คานที่ 3 พฤติกรรมในการติดต่อกับผู้อื่นนอกห้องเรียน จำนวน 22 ข้อ มีข้อความ
ลักษณะทางบวก 18 ข้อ และลักษณะทางลบ 4 ข้อ

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ใช้เวลาทำประมาณ
40 นาที และมีค่าความเที่ยงในแต่ละคาน ดังนี้ (แมรี สาร์วิทซ์ 2529 : 79)

คานที่ 1 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.6015

คานที่ 2 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.6268

คานที่ 3 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.6456

อย่างไรก็ตาม ในการใช้เครื่องมือดังกล่าว ผู้วิจัยยังได้พัฒนาแบบสอบถามดังนี้

1. คัดแปลงแบบสอบถามโดยแปลเป็นภาษาไทย

2. นำแบบสอบถามไปให้ครูทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน (รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษา) ตรวจสอบ
ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และขอบเขตของเนื้อหาที่จะวัด ครูทรงคุณวุฒิดังกล่าวได้แก่ อาจารย์
ผู้เชี่ยวชาญทางการใช้ภาษา 1 ท่านคือ รองศาสตราจารย์ กมล การฤศล หัวหน้าหมวดวิชา
ภาษาอังกฤษโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม และโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี 2 ท่าน และอาจารย์ที่
ปรึกษา 2 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิชาภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และเชี่ยวชาญทางด้าน
การวัดผล 1 ท่าน คือ ดร.แมรี สาร์วิทซ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิคม ตั้งกะทิภ

3. ผลการตรวจแบบสอบถามของครูทรงคุณวุฒิได้มีการเสนอให้แก้ไขการใช้ถ้อยคำใน
แบบสอบถาม เพื่อให้สื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการจะวัด ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุง
แก้ไขตามข้อเสนอแนะของท่านครูทรงคุณวุฒิ

4. นำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนอุคมครุณี
และโรงเรียนสุโขทัยพิทยาคม จังหวัดสุโขทัย จำนวน 100 คน และหาค่าความเที่ยง โดยวิธีหาค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงใน

แต่ละคานคังน คานที่ 1 เทากับ 0.6771 คานที่ 2 เทากับ 0.6515 และคานที่ 3 เทากับ 0.7803

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงครั้งสุดท้าย เพื่อนำไปดำเนินการรวบรวมข้อมูลต่อไป ทั้งรวมถึงการตรวจสอบผลการตอบ (Response Pattern) เพื่อพิจารณาลักษณะการสื่อสารของแบบสอบถามเป็นรายข้อควย

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบสอบถามพฤติกรรมให้คะแนน ดังนี้

ถามข้อความมีลักษณะทางบวก

บ่อยครั้งที่สุด ให้คะแนน 5

บ่อยครั้ง ให้คะแนน 4

ครึ่งหนึ่งของเวลาที่มี ให้คะแนน 3

นาน ๆ ครั้ง ให้คะแนน 2

ไม่เคยเลย ให้คะแนน 1

ถามข้อความมีลักษณะทางลบ

บ่อยครั้งที่สุด ให้คะแนน 1

บ่อยครั้ง ให้คะแนน 2

ครึ่งหนึ่งของเวลาที่มี ให้คะแนน 3

นาน ๆ ครั้ง ให้คะแนน 4

ไม่เคยเลย ให้คะแนน 5

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากประธานกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโท เพื่อขอความร่วมมือจากโรงเรียนต่าง ๆ ในการอนุญาตให้นักเรียนทำการตอบแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพแล้วไปสอบถามด้วยตนเอง ใช้เวลาประมาณ 40 นาที
3. รวบรวมแบบสอบถามที่นำไปทำการสอบถามแล้ว ปรากฏว่าได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ครบตามเป้าหมายทุกประการ
4. ตรวจสอบแบบสอบถามแล้วให้คะแนนตามเกณฑ์วางไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

มีลำดับขั้น ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้วแยกแบบสอบถามตามตัวแปรที่จะศึกษาและคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน

2. จัดระดับคะแนนเฉลี่ยตามตัวแปรอิสระ แปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ระดับพฤติกรรม โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

1.00 - 1.49	หมายถึง	ระดับพฤติกรรมที่ไม่เคยทำเลยหรือระดับต่ำมาก
1.50 - 2.49	หมายถึง	ระดับพฤติกรรมที่ทำนาน ๆ ครั้ง หรือระดับต่ำ
2.50 - 3.49	หมายถึง	ระดับพฤติกรรมที่ทำครั้งหนึ่งของเวลาที่มึ่ หรือระดับ

ปานกลาง

3.50 - 4.49	หมายถึง	ระดับพฤติกรรมที่ทำบ่อยครั้งหรือระดับสูง
4.50 - 5.00	หมายถึง	ระดับพฤติกรรมที่ทำบ่อยครั้งที่สุดหรือระดับสูงมาก

3. ทำการทดสอบทางสถิติโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (ทั้งนี้เพื่อการสรุปหาผลไปยังกลุ่มนักเรียนที่มีคุณลักษณะเกี่ยวกับกลุ่มที่ทำการศึกษาคือไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$$\text{สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

(Garrison and Magoon. 1972 : 596)

$$\text{สูตร} \quad S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{n-1}}$$

(Garrison and Magoon. 1972 : 613)

สูตรสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2 ทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว

$$\text{สูตร} \quad F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

(Garrison and Magoon. 1972 : 622)

สูตรสถิติที่ใช้ทดสอบรายคู่ของเชฟเฟ (S-Method)

$$\hat{\sigma}_\psi = \sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}$$

(วิเชียร เกตุสิงห์ 2526 : 83)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย ผลจากการวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้
เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย และเพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

n	แทน จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน ผลรวมกำลังสอง
MS	แทน ค่าเฉลี่ยกำลังสอง
MS_b	แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
MS_w	แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
F	แทน ค่าการทดสอบแบบ F (F-distribution)
$\hat{\psi}$	แทน ความแตกต่างของ คะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่
$\hat{\sigma}^2_{\hat{\psi}}$	แทน รากที่สองของความแปรปรวนของผลต่างของคะแนนเฉลี่ย

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล ได้เสนอตามลำดับดังนี้

1. คำสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้
กลวิธีในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนระดับสูง ระดับปานกลาง
และระดับต่ำ

2. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านของนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

3. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละข้อของนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

การวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
แตกต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านและแต่ละข้อแตกต่างกัน"

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ปรากฏดังตาราง 1 ถึงตาราง 6

ตาราง 1 คาเนตยและระดับการไขกวลวชิในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรยนพฒผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรยนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการเรียนภาษาอังกฤษในหลองเรยน

ขอมความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$		กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$		กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
1. นักเรยนตอบคําตอบพอกพอกกับ ตัวเองเมื่อเวลาพักเรยนคนอน พักค	3.566	1.031	3.198	1.048	3.104	1.002
2. นักเรยนตอบคําทถามกับตัวเอง ถึงเมครูไมไดเรยกตอบคําทถาม	3.633	1.024	3.419	0.936	3.155	1.049
3. นักเรยนแสดงความหมายของประ ประโยคจากทบทวนหรือสัทนา ของเข	3.300	1.046	3.251	1.139	3.170	1.109
4. นักเรยนบอกใหครูพทหรือ อธิบายเข้าในสิ่งพทเกเรยน ไมเขาใจ	2.283	0.738	2.358	0.945	2.133	0.862

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
5. นักเรียนถามครูว่าประโยชน์เป็น ตัวอย่างของกฎไวยากรณ์หรือไม่	2.033	0.822	ต่ำ	1.885	0.809	ต่ำ	1.718	0.878	ต่ำ
6. นักเรียนจะพูดแต่เมื่อเรารู้ตัว ของตนเองหรือไม่	3.450	1.032	ปานกลาง	3.740	0.949	สูง	3.674	1.077	สูง
*7. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจเรื่อง ต่าง ๆ ที่เรียน นักเรียนจะไม่ ถามครูเพราะจะรบกวน เพื่อน ๆ ในห้อง	2.866	1.156	ปานกลาง	3.076	1.219	ปานกลาง	2.800	1.274	ปานกลาง
*8. นักเรียนพูดกับเพื่อน ๆ ใน ห้องเป็นภาษาไทย	1.266	0.733	ต่ำมาก	1.152	0.601	ต่ำมาก	1.163	0.427	ต่ำมาก

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
9. นักเรียนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อน ๆ ในห้องเมื่อครบเปิดโอกาสให้	2.683	1.081	ปานกลาง	2.343	0.991	ต่ำ	2.266	1.038	ต่ำ
10. นักเรียนหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทต่าง ๆ จากตัวอย่างหรือจากการสังเกตของตนเอง	2.483	0.929	ต่ำ	2.603	0.950	ปานกลาง	2.600	0.971	ปานกลาง
11. นักเรียนขอใคร่ครวญภายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าเพียงพอแทน	2.666	1.114	ปานกลาง	2.481	1.097	ต่ำ	2.141	1.073	ต่ำ
12. นักเรียนถามครูว่า คำพูดที่เรียนนั้นใช้กับบุคคลใดและในโอกาสใด	2.333	0.968	ต่ำ	2.282	1.054	ต่ำ	2.059	0.975	ต่ำ

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดัพบ	$\bar{X}$	S.D.	ระดัพบ	$\bar{X}$	S.D.	ระดัพบ
*13. นักเรียนจะอาศัยค่าตาม เมื่อเวลานักเรียนเหนื่อยเป็น คำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น	3.400	1.060	ปานกลาง	3.137	1.232	ปานกลาง	3.333	1.222	ปานกลาง
14. นักเรียนเดาความหมายของคำ ศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้าง เคียงที่ค่าเหล่านั้นอยู่	3.750	0.932	สูง	3.541	0.986	สูง	3.104	1.141	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	2.837	-	ปานกลาง	2.746	-	ปานกลาง	2.603	-	ปานกลาง

*ข้อความมีความหมายไม่เชิงตัวเลข

จากตาราง 1 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้บ่อย คือ ข้อ 14 การแตกความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ ข้อ 2 การตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม และ ข้อ 1 การพูดคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเองเมื่อเวลานักเรียนคนก่อนพูดผิด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.750, 3.633 และ 3.566 ตามลำดับ สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ใช้บ่อย คือการหยุดพูดเมื่อเวลาตรวจตนเองพูดผิด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.740 และ 3.674 ตามลำดับ สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ ไม่เคยใช้เลยก็คือ ข้อ 8 การพูดกับเพื่อน ๆ ในห้องเป็นภาษาอังกฤษในช่วงโมงภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.266 1.152 และ 1.163 ตามลำดับ

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและระดับการไขว่คว้าในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละคน ของที่ศึกษาด้วยตนเอง

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
15. เมื่อได้เรียนที่ปรึกษาหรือ ประโยชน์ต่าง ๆ นักเรียนพูดถึง เวลานอนออกมาก ๆ กับตัวเอง	3.316	1.081	สูง	3.213	1.215	ปานกลาง	3.252	1.262	ปานกลาง
16. เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ การอ่าน นักเรียนพยายาม ทำความเข้าใจไปของประโยค หรือข้อความก่อนที่จะค้นหา ความหมายของคำต่าง ๆ ที่ ไม่เคยเรียนมาก่อนใน พจนานุกรม	3.616	1.009	สูง	3.404	0.998	ปานกลาง	3.177	1.152	ปานกลาง

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
17. นักเรียนคำนึงถึงคามแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยเพื่อจะได้อ่านไม่ผิด	3.200	0.970	ปานกลาง	3.213	0.992	ปานกลาง	2.955	1.085	ปานกลาง
*18. นักเรียนพยายามจำประโยคต่างๆ ในบทที่สี่สุดท้ายที่จะทำได้ โดยไม่มีกริยวิเศษณ์คยัญไวยากรณ์	3.683	0.853	สูง	3.259	1.042	ปานกลาง	3.304	1.114	ปานกลาง
19. นักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม (Dictionary)	3.983	0.892	สูง	4.015	0.952	สูง	3.859	1.121	สูง

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$		กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$		กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
20. เมื่อนักเรียนค้นหาคำหมาย ของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม นักเรียนอ่านระเบียบข้อควร ซึ่งแสดงให้เห็นการใช้คำนั้น ๆ	3.316	1.033	3.335	1.078	3.266	1.121
21. เมื่อนักเรียนค้นหาคำหมาย ของคำใดในพจนานุกรม นักเรียนจะออกเสียงคำนั้น ออกเสียงดัง ๆ กับตัวเอง	3.400	1.122	3.290	1.205	3.252	1.285
*22. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องใด ๆ นักเรียนค้นหาคำหมายของ คำที่ไม่รู้ความหมายทุกคำและ เขียนความหมายของคำเหล่านั้น ก่อนจะพยายามอ่านเรื่องนั้น	3.150	1.132	2.824	1.070	2.733	1.154

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง		กลุ่มต่ำ
	$n_1 = 60$ $\bar{X}$ S.D. ระดับ	$n_2 = 131$ $\bar{X}$ S.D. ระดับ	$n_3 = 135$ $\bar{X}$ S.D. ระดับ	
23. นักเรียนพึงการออกเสียงของ นักเรียนเองอย่างตั้งใจและ พยายามแก้ไขให้ถูกต้อง	3.283 1.043 ปานกลาง	3.152 1.063 ปานกลาง	3.118 1.153 ปานกลาง	
24. นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ โดย การจัดเป็นกลุ่มคำมีความ หมายหรือเสียงเดียวกัน	2.583 1.029 ปานกลาง	2.412 0.999 ทำ	2.466 1.095 ทำ	
25. นักเรียนพบทวนคำต่าง ๆ ที่ เรียนมา เช่น เขียนเป็น รายการคำศัพท์หรือบัตรคำศัพท์	2.800 1.070 ปานกลาง	2.625 1.069 ปานกลาง	2.555 1.117 ปานกลาง	

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มที่ 1 n ₁ = 60		กลุ่มที่ 2 n ₂ = 131		กลุ่มที่ 3 n ₃ = 135	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
*26. เวลาที่นักเรียนจดจำคำหรือคำพูด ต่าง ๆ นักเรียนจะนำคำเหล่านั้น ไปสัมพันธ์กับคำหรือคำพูดอื่น ๆ ในภาษาไทยมากกว่าที่จะนำไป สัมพันธ์กับคำในภาษาอังกฤษหรือ นำไปสัมพันธ์กับภาพหรือการ กระทำใด ๆ	2.933	1.055	3.031	1.108	3.022	1.116
27. นักเรียนใช้เวลานอกเหนือจาก ที่เรียนในห้อง นึกคำหรือสร้าง ประโยคต่าง ๆ ที่ฟังในเพลง หรือในการสนทนาไม่ทัน	2.450	1.015	2.312	0.832	2.096	0.945

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
28. นักเรียนพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ	1.900	0.969	ต่ำ	1.977	0.956	ต่ำ	1.674	0.751	ต่ำ
29. นักเรียนตรวจสอบความตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่	2.475	1.089	ต่ำ	2.488	0.931	ต่ำ	2.037	0.786	ต่ำ
ค่าเฉลี่ย	3.066	-	ปานกลาง	2.970	-	ปานกลาง	2.855	-	ปานกลาง

*ข้อความมีความหมายในเชิงลบ

จากตาราง 2 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของแต่ละคนในขณะที่ศึกษาค้นคว้าตนเอง โดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับใช้บ่อยคือ ข้อ 19 การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.983, 4.015 และ 3.859 ตามลำดับ นอกจากนี้กลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ใช้รองลงไปก็คือ ข้อ 18 การพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุด โดยการวิเคราะห์ความถูกต้องไวยากรณ์ และข้อ 16 เมื่อทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่าน นักเรียนพยายามทำความเข้าใจของประโยคหรือข้อความก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.683, และ 3.616 ตามลำดับ

สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ ไม่ค่อยใช้ก็คือ ข้อ 28 การพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.900, 1.977 และ 1.674 ตามลำดับ

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตามระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักเรียน

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
30. เมื่อนักเรียนไม่ทราบว่าจะต้อง ความคิดอย่างไรกับเรียนขอความ ช่วยเหลือจากคนอื่น ซึ่งอาจเป็น เพื่อนร่วมห้องหรือเจ้าของภาษา 31. ถ้านักเรียนเห็นเวลาตอนไม่ เข้าใจสิ่งไหนก็เรียนๆ นักเรียน จะพยายามใช้คำอื่นแทนคำนั้น ๆ 32. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจวลี นักเรียนพูดนอกคอกตามหลัก ไวยากรณ์หรือไม่ นักเรียน ต้องการคำยืนยันว่าถูกต้อง	3.133	1.126	ปานกลาง	3.160	1.036	ปานกลาง	3.177	1.171	ปานกลาง
	3.583	0.944	สูง	3.450	0.978	ปานกลาง	3.437	1.083	ปานกลาง
	3.216	1.106	ปานกลาง	3.084	1.277	ปานกลาง	2.933	1.288	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
33. เมื่อนักเรียนพบว่าตัวเองผิดปกติ นักเรียนจะแก้ไขตัวเองในลักษณะใด	3.933	0.899	สูง	3.679	0.879	สูง	3.570	0.974	สูง
34. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่ยกย่อง พูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่น พูดซ้ำอีก	3.866	0.982	สูง	3.870	0.881	สูง	3.918	0.923	สูง
35. นักเรียนทำเป็นว่าเขาใจถึงแม้ ในบางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม	2.600	0.867	ปานกลาง	3.023	1.173	ปานกลาง	3.177	1.162	ปานกลาง
36. นักเรียนใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่ง ได้จากพัฒนาตนเอง	3.300	1.168	ปานกลาง	3.526	1.017	สูง	3.059	1.109	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง n ₁ = 60		กลุ่มปานกลาง n ₂ = 131		กลุ่มต่ำ n ₃ = 135	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
37. นักเรียนสามารถแยกความหมาย ในสิ่งต่อไปนี้ที่ได้อ่านจากสื่อ ทางของบุคคล ในการพูดคุยกับคนรอบข้าง ซึ่งเกิดความระบือหรือคำพูด ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้ เรียนมา	3.183	0.947	3.252	1.003	3.333	1.022
38. นักเรียนสามารถแยกความหมาย ในสิ่งต่อไปนี้ที่ได้อ่านจากสื่อ ทางของบุคคล ในการพูดคุยกับคนรอบข้าง ซึ่งเกิดความระบือหรือคำพูด ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้ เรียนมา	2.766	0.908	2.977	0.988	2.815	1.087
* 39. นักเรียนสามารถแยกความหมาย ในสิ่งต่อไปนี้ที่ได้อ่านจากสื่อ ทางของบุคคล ในการพูดคุยกับคนรอบข้าง ซึ่งเกิดความระบือหรือคำพูด ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้ เรียนมา	2.800	1.054	2.679	1.118	2.711	1.164

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$		กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$		กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
40. บางครั้งนักเรียนได้ประโยชน์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนและจดจำมากเพื่อใช้ในการสนทนาเท่านั้นต่อไป	3.300	0.961	3.229	0.996	2.888	1.182
41. บางครั้งนักเรียนสังเกตว่า ข้อความหรือประโยชน์ที่กล่าวถึงเรียนอยู่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ที่ตนได้เรียนมา	3.300	0.979	2.832	1.031	2.704	1.252
*42. เวลาที่นักเรียนจะพูดบางสิ่งบางอย่างอย่างเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎไวยากรณ์	2.166	0.977	2.167	0.946	2.355	1.116

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
43. ถ้านักเรียนไม่สามารถตอบข้อหรือข้อสารในสิ่งของการจะพูดได้นักเรียนจะให้การแสดงทาง	3.516	0.892	สูง	3.628	1.094	สูง	3.674	1.118	สูง
44. บางครั้งนักเรียนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดด้วยภาษาอันเหมาะสมเพราะนักเรียนรู้สึกเห็นอายในการใช้ภาษาต่างประเทศ	2.783	1.136	ปานกลาง	2.763	1.149	ปานกลาง	2.585	1.218	ปานกลาง
45. ถ้าหากมีคนไม่เข้าใจการออกเสียงของนักเรียน นักเรียนจะสะกดคำเหล่านั้นในไฟฟ้า	3.483	1.081	ปานกลาง	3.419	1.095	ปานกลาง	3.363	1.117	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$		กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$		กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ	ระดับ
46. ในการสอนให้นักเรียนจะใช้คำหรือโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนพึงเรียนมาจากในห้อง	3.166	0.959	3.221	1.025	2.888	1.104
47. ในการรวบรวมกับเพื่อนร่วมการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามจะพูดกับคนพูดภาษาไทยเท่านั้น	3.233	1.031	3.321	1.068	3.237	1.160
48. นักเรียนชมภาพยนตร์หรือฟังวิทยุโทรทัศน์เพื่อการเรียนรู้อังกฤษ	2.983	1.127	2.878	1.095	2.511	1.171

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง $n_1 = 60$			กลุ่มปานกลาง $n_2 = 131$			กลุ่มต่ำ $n_3 = 135$		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
49. เมื่อเวลานักเรียนพยายามจะพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดประโยคภาษาอังกฤษที่ตนก็เรียนรู้ออกแล้วจึงเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์	3.450	1.032	ปานกลาง	3.404	1.079	ปานกลาง	3.096	1.196	ปานกลาง
50. นักเรียนเริ่มการสนทนากับคนอื่นเพื่อต้องการฝึกภาษาอังกฤษ	2.983	1.127	ปานกลาง	2.931	1.039	ปานกลาง	2.659	1.114	ปานกลาง
51. นักเรียนพยายามนำการสนทนาไปตรงกับเรื่องที่ตนก็เรียนรู้อยู่	3.266	1.176	ปานกลาง	3.313	1.103	ปานกลาง	3.052	1.242	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.181	-	ปานกลาง	3.170	-	ปานกลาง	3.053	-	ปานกลาง

*ข้อความมีความหมายในเชิงปฏิเสธ

จากตาราง 3 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีระดับการใช้กลวิธีในการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนนอกห้องเรียนโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้บ่อยคือ ข้อ 33 เมื่อนักเรียนพบว่า ตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขให้ถูกต้อง ข้อ 34 ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก ข้อ 31 ถ้าเห็นว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด นักเรียนจะพยายามใช้คำอื่นแทน และข้อ 43 ถ้าไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูด นักเรียนจะใช้การแสดงท่าทาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.933, 3.866, 3.583 และ 3.516 ตามลำดับ สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง และระดับต่ำ ใช้บ่อยคือ ข้อ 34 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.870 และ 3.918 และ ข้อ 43 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.628 และ 3.674 ตามลำดับ

สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ ไม่ค่อยใช้ก็คือ การสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนจะพูดบางสิ่งเป็นภาษาอังกฤษ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.166, 2.167 และ 2.355 ตามลำดับ

ตาราง 4 ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
1. นักเรียนพูดคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเองเมื่อเวลานักเรียนคนอื่นพูดผิด	3	5	6
2. นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม	2	3	4
3. นักเรียนเดาความหมายของประโยคจากท่าทางหรือสีหน้าของครูพูด	6	4	3
4. นักเรียนบอกให้ครูพูดหรืออธิบายซ้ำในสิ่งที่นักเรียนไม่เข้าใจ	12	10	11
5. นักเรียนถามครูว่าประโยคนี้เป็นตัวอย่างของกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาหรือไม่	13	13	13
6. นักเรียนจะหยุดพูดเมื่อเวลาครูตัวว่าตนเองพูดผิด	4	1	1
7. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ที่เรียน นักเรียนจะไม่ถามครูเพราะจะรบกวนเพื่อน ๆ ในห้อง	7	7	7
8. นักเรียนพูดกับเพื่อน ๆ ในห้องเป็นภาษาไทย	14	14	14
9. นักเรียนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อน ๆ ในห้องเมื่อครูเปิดโอกาสให้	8	11	9

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
10. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเดากฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากตัวอย่างหรือจากการสังเกตของนักเรียนเอง	10	8	6
11. นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่า เป็นข้อยกเว้น	9	9	10
12. นักเรียนถามครูว่า คำพูดที่เรียนนั้นใช้กับบุคคลใดและในโอกาสใด	11	12	12
13. นักเรียนจะอาสาตอบคำถาม เมื่อเวลานักเรียนแน่ใจว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น	5	6	2
14. นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่	1	2	5

จากตาราง 4 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนในข้อ 14 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.750$) คือ การเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ รองลงมาคือข้อ 2 ($\bar{X} = 3.633$) การตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม และ ข้อ 3 ($\bar{X} = 3.300$) การพูดคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเอง เมื่อเวลานักเรียนคนอื่นพูดผิด

สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนในข้อ 6 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.740$) คือ การหยุดพูดเมื่อเวลาทราบว่าตนเองพูดผิด รองลงมา

คือข้อ 14 ($\bar{X} = 3.541$) การเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำ
 เหล่านั้นอยู่ และ ข้อ 2 ($\bar{X} = 3.419$) การตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม
 ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในห้อง
 เรียนในข้อ 6 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.674$) คือ การหยุดพักเมื่อเวลาอ่านเองพูดนึก รองลงมา
 คือ ข้อ 13 ($\bar{X} = 3.333$) การอาสาตอบคำถามเมื่อเวลานักเรียนแน่ใจว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง
 เท่านั้น และ ข้อ 3 ($\bar{X} = 3.170$) การเดาความหมายของประโยคจากท่าทางหรือสีหน้าของผู้พูด
 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในข้อ 8
 (กลุ่มสูง $\bar{X} = 1.266$ กลุ่มปานกลาง $\bar{X} = 1.152$ กลุ่มต่ำ $\bar{X} = 1.163$) น้อยที่สุดคือ การพูด
 กับเพื่อน ๆ ในห้องเป็นภาษาอังกฤษ

ตาราง 5 ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
 ของแต่ละคนขณะศึกษาค้นคว้าตนเอง

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่ม ปานกลาง	กลุ่มต่ำ
15. เมื่อนักเรียนศึกษาคำหรือประโยคต่าง ๆ นักเรียนพูด สิ่งเหล่านั้นออกมาดัง ๆ กับตัวเอง	5	6	5
16. เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่าน นักเรียน พยายามดูความหมายทั่วไปของประโยคหรือข้อความก่อน ที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียน มาก่อนในพจนานุกรม	3	2	6

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
17. นักเรียนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย เพื่อจะได้ไม่ทำผิด	8	7	9
18. นักเรียนพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่มีการวิเคราะห์กฎไวยากรณ์	2	5	2
19. นักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม (Dictionary)	1	1	1
20. เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม นักเรียนอ่านประโยคตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นการใช้คำนั้น ๆ	6	3	3
21. เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำใดในพจนานุกรม นักเรียนจะออกเสียงคำนั้นออกมาดัง ๆ กับตัวเอง ...	4	4	4
22. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องใด ๆ นักเรียนค้นหาความหมายของคำที่ไม่รู้ความหมายทุกคำและเขียนความหมายของคำเหล่านั้นก่อนที่จะพยายามอ่านเรื่องนั้น	9	10	10
23. นักเรียนฟังการออกเสียงของนักเรียนเองอย่างตั้งใจและพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง	7	8	7
24. นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ โดยการจัดเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายหรือเสียงเดียวกัน	12	13	12

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
25. นักเรียนทบทวนคำต่าง ๆ ที่เรียนมา เช่น เขียนเป็นรายการคำศัพท์หรือบัตรคำศัพท์	11	11	11
26. เวล่านักเรียนจดจำคำหรือคำพูดต่าง ๆ นักเรียนจะนำคำเหล่านั้นไปสัมพันธ์กับคำหรือคำพูดอื่น ๆ ในภาษาไทยมากกว่าที่จะนำไปสัมพันธ์กับคำ ในภาษาอังกฤษหรือนำไปสัมพันธ์กับภาพหรือการกระทำใด ๆ	10	9	8
27. นักเรียนใช้เวลานอกเหนือจากที่เรียนในห้อง นึกคำหรือสร้างประโยคต่าง ๆ ที่ฟังในห้องหรือในการสนทนาไมทัน	14	14	13
28. นักเรียนพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ	15	15	15
29. นักเรียนตรวจสอบดูว่าตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่นักเรียนเห็น เป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่	13	12	14

จากตาราง 5 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในค่านขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ในข้อ 19 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.983$) คือ การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม รองลงมาคือ ข้อ 18 ($\bar{X} = 3.683$) การพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการวิเคราะห์ความหมายไวยากรณ์ และข้อ 16 ($\bar{X} = 3.616$) เมื่อทำ

แบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่านนักเรียนจะดูความหมายทั่วไปของประโยคก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม

สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ในข้อ 19 มากที่สุด ($\bar{X} = 4.015$) คือ การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม รองลงมาคือข้อ 16 ($\bar{X} = 3.404$) เมื่อทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่านนักเรียนจะดูความหมายทั่วไปของประโยคก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม และข้อ 20 ($\bar{X} = 3.335$) เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรมจะอ่านประโยคตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นการใช้คำนั้น ๆ

ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ในข้อ 19 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.859$) คือ การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม รองลงมาคือ ข้อ 18 ($\bar{X} = 3.304$) การพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการวิเคราะห์ด้วยกฎไวยากรณ์ และข้อ 20 ($\bar{X} = 3.266$) เมื่อค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม นักเรียนจะอ่านประโยคตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นการใช้คำนั้น ๆ

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้ง 3 ระดับ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในข้อ 28 (กลุ่มสูง $\bar{X} = 1.900$ กลุ่มปานกลาง $\bar{X} = 1.977$ กลุ่มต่ำ $\bar{X} = 1.674$) น้อยที่สุดคือ การพูดคุยกับตัวเองเป็น ภาษาอังกฤษ

ตาราง 6 ลำดับที่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น นอกห้องเรียน

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
30. เมื่อนักเรียนไม่ทราบว่าจะแสดงความคิดอย่างไร นักเรียนขอความช่วยเหลือจากคนอื่น ซึ่งอาจเป็น เพื่อนร่วมห้องหรือเจ้าของภาษา	15	13	9
31. ถ้านักเรียนเห็นว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด นักเรียนจะพยายามใช้คำอื่นแทนคำนั้น ๆ	3	5	4
32. ถ้านักเรียนไม่แน่ใจว่าสิ่งที่นักเรียนพูดนั้นถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์หรือไม่ นักเรียนต้องการคำยืนยันว่าถูกต้อง	12	14	13
33. เมื่อนักเรียนพบว่าตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขตัวเอง ใหญ่ถูกต้อง	1	2	3
34. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้ คนนั้นพูดซ้ำอีก	2	1	1
35. นักเรียนทำเป็นว่าเขาใจ ถึงแม้ในบางครั้งนักเรียนจะ ไม่เข้าใจก็ตาม	21	15	8
36. นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา	7	4	11
37. นักเรียนสามารถเดาความหมายในสิ่งที่คนอื่นพูดจากสีหน้า หรือท่าทางของบุคคล	13	10	6

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
38. ในการพูดคุยกับคนอื่น นักเรียนสังเกตว่าประโยคหรือคำพูดนั้นตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา	20	16	16
39. บางครั้งนักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่นักเรียนคิดว่าอยู่เฉย ๆ ดีกว่าที่จะลองเสี่ยงพูดภาษาอังกฤษผิด ๆ ...	18	21	17
40. บางครั้งนักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ที่ได้เรียนและจดจำมาเพื่อให้การสนทนาคำเป็นต่อไป	9	11	14
41. บางครั้งนักเรียนสังเกตว่า ข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่นั้นตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา	8	19	18
42. เวล่านักเรียนจะพูดบางสิ่งบางอย่างเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ ...	22	22	22
43. ถ้านักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนจะใช้เวลาแสดงท่าทาง	4	3	2
44. บางครั้งนักเรียนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยด้วยภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนรู้สึกเห็นคเห็น้อยในการใช้ภาษาต่างประเทศ	19	20	20
45. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจการออกเสียงของนักเรียน นักเรียนจะสะกดคำเหล่านั้นให้ฟัง	5	6	5

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อความ	กลุ่มสูง	กลุ่มปานกลาง	กลุ่มต่ำ
46. ในการสนทนากับนักเรียนจะใช้คำหรือโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนเพิ่งเรียนมาจากในห้อง ..	14	12	15
47. ในการอยู่รวมกับคนอื่นที่มีการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามจะพูดกับคนที่พูดภาษาไทยเท่านั้น	11	8	7
48. นักเรียนชมภาพยนตร์หรือฟังวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	16	18	21
49. เมื่อเวลานักเรียนพยายามจะพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดประโยคภาษาอังกฤษที่นักเรียนรู้อยู่แล้วจึงเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์	6	7	10
50. นักเรียนเริ่มการสนทนากับคนอื่น เพื่อต้องการฝึกภาษาอังกฤษ	16	17	19
51. นักเรียนพยายามนำการสนทนาให้ตรงกับเรื่องที่นักเรียนรู้	10	9	12

จากตาราง 6 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนในข้อ 33 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.933$) คือ เมื่อพบว่า ตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง รองลงมาคือข้อ 34 ($\bar{X} = 3.866$) ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก และข้อ 31 ($\bar{X} = 3.583$)

ถ้านักเรียนเห็นว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด นักเรียนจะใช้คำอื่นแทนคำนั้น

สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนในข้อ 34 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.870$) คือ ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก รองลงมาคือ ข้อ 33 ($\bar{X} = 3.679$) เมื่อพบว่าตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง และข้อ 43 ($\bar{X} = 3.628$) ถ้านักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนจะใช้การแสดงท่าทาง

ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน ในข้อ 34 มากที่สุด ($\bar{X} = 3.918$) คือ ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก รองลงมาคือข้อ 43 ($\bar{X} = 3.674$) ถ้านักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดหรือสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนจะใช้การแสดงท่าทาง และข้อ 33 ($\bar{X} = 3.570$) เมื่อพบว่าตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในข้อ 42 น้อยที่สุด (กลุ่มสูง $\bar{X} = 2.166$ กลุ่มปานกลาง $\bar{X} = 2.167$ กลุ่มต่ำ $\bar{X} = 2.355$) คือ เวลาจะพูดบางสิ่งเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาอังกฤษก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎไวยากรณ์

2. ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ปรากฏดังตาราง 7 ถึง

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	524.592	2	262.296	7.957 **
ภายในกลุ่ม	10647.738	323	32.965	
รวม	11172.330	325		

$$F(.01 : 2, 323) = 4.61$$

จากตาราง 7 แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

เมื่อนำผลระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเซฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ เกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

คู่ที่เปรียบเทียบ	$\hat{\mu}$	$\hat{\sigma}^2$	$\hat{\mu}/\hat{\sigma}^2$
ระดับสูง-ระดับปานกลาง	1.274	0.895	1.423
ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ	2.006	0.704	2.848
ระดับสูง-ระดับต่ำ	3.279	0.891	3.682

$$\sqrt{(J-1) F .01} = 3.036$$

จากตาราง 8 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ)

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่เกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

คู่ที่เปรียบเทียบ	$\hat{\psi}$	$\hat{\sigma}_{\hat{\psi}}$	$\hat{\psi}/\hat{\sigma}_{\hat{\psi}}$
ระดับสูง-ระดับปานกลาง	1.443	0.998	1.446
ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ	1.735	0.785	2.209
ระดับสูง-ระดับต่ำ	3.177	0.993	3.199 **

$$\sqrt{(J-1)F} .01 = 3.036$$

จากตาราง 10 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ)

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	564.633	2	282.316	3.226
ภายในกลุ่ม	28267.404	323	87.515	
รวม	28832.037	325		

$$F(.01 : 2, 323) = 4.61$$

จากตาราง 11 แสดงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3. ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละข้อของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ปรากฏดังตาราง 12 ถึงตาราง

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของ
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ข้อความ	F
1. นักเรียนพูดคำตอบที่ถูกตรงกับตัวเอง เมื่อเวลาถูกเรียนคนอื่นพูดผิด	4.312
2. นักเรียนตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม	5.089 **
3. นักเรียนเดาความหมายของประโยคจากท่าทางหรือสีหน้าของครู	0.338
4. นักเรียนบอกให้ครูพูดหรืออธิบายซ้ำในสิ่งที่นักเรียนไม่เข้าใจ	2.232
5. นักเรียนถามครูว่าประโยคนี้เป็นตัวอย่างของกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาหรือไม่	2.962
6. นักเรียนจะหยุดพูดเมื่อเวลาครูตัวว่าตนเองพูดผิด	1.694
*7. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจเรื่องต่าง ๆ ที่เรียน นักเรียนจะไม่ถามครูเพราะจะ รบกวนเพื่อน ๆ ในห้อง	1.752
*8. นักเรียนพูดกับเพื่อน ๆ ในห้องเป็นภาษาไทย	0.946
9. นักเรียนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อน ๆ ในห้องเมื่อครูเปิดโอกาสให้ ...	3.514
10. นักเรียนหลีกเลี่ยงการเดากฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากตัวอย่างหรือจากการสังเกต ของนักเรียนเอง	0.369
11. นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องจากกฎ	5.875 **
12. นักเรียนถามครูว่า คำพูดที่เรียนนั้นใช้กับบุคคลใดและในโอกาสใด	2.189
*13. นักเรียนจะอาสาตอบคำถาม เมื่อเวลานักเรียนแน่ใจว่าเป็นคำตอบที่ถูกตรง เท่านั้น	1.369
14. นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านี้ เหล่าน้อย	9.825 **

$$F_{.01}(2, 323) = 4.61$$

* ข้อความมีความหมายในเชิงนิเสธ

จากตาราง 12 การใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในองค์ประกอบคำในห้องเรียน
 ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 3 ข้อ คือ ข้อ 2 นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้
 เรียกตอบก็ตาม ข้อ 11 นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าเป็นข้อยกเว้นจากกฎไวยากรณ์
 ข้อ 14 นักเรียนเฝ้าความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ ส่วนข้อ
 อื่น ๆ นั้นมีการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อนำการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ทั้ง 3 ข้อ มาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายตัว
 ด้วยวิธีเซฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการไท่กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียน
ที่มณฑลยูนนาน การเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ข้อความ	กลุ่มตัวอย่างที่เปรียบเทียบ	$\bar{x}$	s^2	$\bar{x}/s$
2. นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	0.214 0.264 -0.478	0.156 0.123 0.155	1.373 2.153 3.082 **
11. นักเรียนขอไ้ครูอธิบายในสิ่งที่ นักเรียนเห็นว่า เป็นขอยกเว้น จากกฎ	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	0.185 0.340 -0.525	0.170 0.134 0.169	1.088 2.543 3.103 **
14. นักเรียนแสดงความหมายของ คำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความ ข้างเคียงพิมพ์คำเหล่านั้นอยู่	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	0.209 0.437 -0.646	0.163 0.128 0.163	1.281 3.403 ** 3.975 **

$$\sqrt{(J-1)F} \cdot 0.01 = 3.036$$

จากตาราง 13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ พบความแตกต่างในข้อต่าง ๆ ดังนี้

ข้อ 2 นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้มันไม่ได้เรียกตอบก็ตาม พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อ 11 นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องจากกฎ พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อ 14 นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ และ ระดับปานกลาง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษา
ด้วยตนเอง ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับ
ปานกลาง และระดับต่ำ

ข้อความ	F
15. เมื่อนักเรียนศึกษาคำหรือประโยคต่าง ๆ นักเรียนพูดถึงเหล่านั้นออกมา ดัง ๆ กับตัวเอง	0.145
16. เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่าน นักเรียนพยายามดูความหมาย ทั่วไปของประโยคหรือข้อความก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม	4.294
17. นักเรียนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย เพื่อ จะได้ไม่ทำผิด	2.374
*18. นักเรียนพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดย ไม่มีการวิเคราะห์ไวยากรณ์	3.692
19. นักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม (Dictionary)	0.573
20. เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม นักเรียน อ่านประโยคตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นการใช้คำนั้น ๆ	0.139
21. เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำใดในพจนานุกรม นักเรียนจะ ออกเสียงคำนั้นออกมาดัง ๆ กับตัวเอง	0.305
*22. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องใด ๆ นักเรียนค้นหาความหมายของคำที่ไม่รู้ ความหมายทุกคำ และเขียนความหมายของคำเหล่านั้นก่อนที่จะพยายาม อ่านเรื่องนั้น	2.933

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อความ	F
23. นักเรียนฟังการออกเสียงของนักเรียนเองอย่างตั้งใจ และพยายาม แก้ไขให้ถูกต้อง	0.537
24. นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ โดยการจับเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายหรือ เสียงเดียวกัน	0.562
25. นักเรียนทบทวนคำต่าง ๆ ที่เรียนมา เช่น เขียนเป็นรายการคำศัพท์หรือ บัตรคำศัพท์	1.046
*26. เวล่านักเรียนจดจำคำหรือคำพูดต่าง ๆ นักเรียนจะนำคำเหล่านั้นไปสัมพันธ์ กับคำหรือคำพูดอื่น ๆ ในภาษาไทยมากกว่าที่จะนำไปสัมพันธ์กับคำในภาษา อังกฤษหรือนำไปสัมพันธ์กับภาพหรือการกระทำใด ๆ	0.176
27. นักเรียนใช้เวลา นอกเหนือจากที่เรียนในห้องฝึกคำหรือสร้างประโยคต่าง ๆ ที่ฟังในห้องหรือในการสนทนาไม้นั้น	3.644
28. นักเรียนพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ	4.128
29. นักเรียนตรวจสอบความตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือ สิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่	10.176**

$$F:01 (2, 323) = 4.61$$

*ข้อความมีความหมายในเชิงนิเสธ

จากตาราง 14 การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในองค์ประกอบด้านในขณะศึกษา
ด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ข้อ 29 นักเรียนตรวจสอบความตนเองสามารถบรรยาย

สิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ส่วนข้ออื่น ๆ นั้นมีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อนำการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ข้อ 29 มาเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยรายบุคคลวิธีเชฟเฟ ปรากฏตาราง 15

ตาราง 15 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะที่ศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ข้อความ	กลุ่มตัวอย่างที่เปรียบเทียบ	$\bar{\psi}$	$\hat{\sigma}_{\bar{\psi}}$	$\bar{\psi}/\hat{\sigma}_{\bar{\psi}}$
29. นักเรียนตรวจสอบ ความตนเองสามารถ บรรยายสิ่งที่นักเรียน กำลังกระทำหรือสิ่งที่ นักเรียนเห็นเป็น ภาษาอังกฤษได้ หรือไม่	ระดับสูง-ระดับปานกลาง	-0.013	0.142	0.092
	ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ	0.451	0.111	4.048**
	ระดับต่ำ-ระดับสูง	-0.438	0.141	3.109**

$$\sqrt{(J-1)F} \ .01 = 3.036$$

จากตาราง 15 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในขณะศึกษาด้วยตนเองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในข้อ 29 นักเรียนตรวจสอบดูว่าตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ และระดับปานกลาง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง ไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

ข้อความ	F
30. เมื่อนักเรียนไม่ทราบว่าจะแสดงความคิดอย่างไร นักเรียนขอความช่วยเหลือจากคนอื่น ซึ่งอาจเป็นเพื่อนร่วมห้องหรือเจ้าของภาษา	0.034
31. ถ้านักเรียนเห็นว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด นักเรียนจะพยายามใช้คำอื่นแทนคำนั้น ๆ	0.476
32. ถ้านักเรียนไม่แน่ใจว่าสิ่งที่นักเรียนพูดนั้นถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่ นักเรียนต้องการคำยืนยันว่าถูกต้อง	1.177
33. เมื่อนักเรียนพบว่าตัวเองพูดผิด นักเรียนจะแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง ...	3.130
34. ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก ..	0.115

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อความ	F
35. นักเรียนทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้ในบางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม ..	5.545 **
36. นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา	6.038 **
37. นักเรียนสามารถเดาความหมายในสิ่งที่คนอื่นพูดจากสีหน้าหรือท่าทางของ ผู้พูด	0.551
38. ในการพูดคุยกับคนอื่นนักเรียนสังเกตว่าประโยคหรือคำพูดนั้นตรงกับกฎเกณฑ์ ที่นักเรียนได้เรียนมา	1.316
*39. บางครั้งนักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่นักเรียนคิดว่าอยู่เฉย ๆ ดีกว่าที่จะลอง เสี่ยงพูดภาษาอังกฤษผิด ๆ	0.279
40. บางครั้งนักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ที่ได้เรียนและจดจำมาเพื่อให้การ สนทนาดำเนินต่อไป	4.292
41. บางครั้งนักเรียนสังเกตว่า ข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่ไม่ตรงกับ กฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา	5.984 **
*42. เวล่านักเรียนจะพูดบางสิ่งบางอย่างเป็นภาษาอังกฤษนักเรียนจะคิดสิ่งที่จะ พูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎ ไวยากรณ์	1.329
43. ถ้านักเรียนไม่สามารถหาข้อหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียน จะใช้การแสดงท่าทาง	0.459

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อความ	F
*44. บางครั้งนักเรียนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยด้วยภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนรู้สึกเห็นคเหน้อยในการใช้ภาษาต่างประเทศ	1.083
45. ถ้าหากมีคนอื่นเข้าใจการออกเสียงของนักเรียน นักเรียนจะสะกดคำเหล่านั้นให้ฟัง	0.301
46. ในการสนทนากับนักเรียนจะใช้คำหรือโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนเพิ่งเรียนมาจากในห้อง	3.346
*47. ในการอยู่ร่วมกับคนอื่นที่มีการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามจะพูดกับคนที่พูดภาษาไทยเท่านั้น	0.206
48. นักเรียนชมภาพยนตร์หรือฟังวิทยุ โทรทัศน์เพื่อต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	4.103
49. เมื่อเวลานักเรียนพยายามจะพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดประโยคภาษาอังกฤษที่นักเรียนรู้ก่อนแล้วจึงเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสถานการณ์	3.166
50. นักเรียนเริ่มการสนทนากับคนอื่น เพื่อต้องการฝึกภาษาอังกฤษ	2.779
51. นักเรียนพยายามนำการสนทนาให้ตรงกับเรื่องที่นักเรียนรู้	1.569

$$F_{.01}(2, 323) = 4.61$$

* ข้อความมีความหมายในเชิงนิเสธ

จากตาราง 16 การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในองค์ประกอบการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 3 ข้อ คือ ข้อ 35 นักเรียนทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้ในบางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม ข้อ 36 นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา ข้อ 41 บางครั้งนักเรียนสังเกตว่าขอความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา ส่วนข้ออื่น ๆ นั้น มีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อนำการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ทั้ง 3 ข้อ มาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธีเซฟเฟ่ ปรากฏดังตาราง 17

ตาราง 17 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย การให้เกอวรีในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการศึกษาค้นคว้า
กับคนนอกห้องเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 การเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง
และระดับต่ำ

ข้อความ	เกอวรีที่เปรียบเทียบ	เกอวรี	เกอวรี	เกอวรี/เกอวรี
35. นักเรียนทำเนื่อว่าเขาใจ ถึงแม่ในบางครั้ง นักเรียนจะไม่เขาใจก็ตาม	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	-0.423 -0.154 0.577	0.174 0.137 0.174	2.424 1.1216 3.322 **
36. นักเรียนใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจาก บทเรียน	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	-0.226 0.467 -0.241	0.171 0.135 0.170	1.322 3.472 ** 1.416
41. บางครั้งนักเรียนได้เกอวรีว่า ขอความหรือประโยชน์ ที่เกอวรีเรียนอยู่ในตรงกันกับเกอวรีที่นักเรียนได้ เรียนมา	ระดับสูง-ระดับปานกลาง ระดับปานกลาง-ระดับต่ำ ระดับต่ำ-ระดับสูง	0.468 0.128 -0.596	0.175 0.137 0.174	2.682 0.934 3.433 **

จากตาราง 17 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ในองค์ประกอบการคิดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ พบความแตกต่างในข้อต่าง ๆ ดังนี้

ข้อ 35 นักเรียนทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้บางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับต่ำ > ระดับสูง) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อ 36 นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา พบว่า การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับปานกลาง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อ 41 บางครั้งนักเรียนสังเกตว่าข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา พบว่าการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ระดับสูง > ระดับต่ำ) สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงกับระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางกับระดับต่ำ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปการวิเคราะห์ครั้งนี้ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละขอไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า "นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีระดับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละขอแตกต่างกัน" แต่มีเพียง 7 ขอ จาก 51 ขอ ที่แตกต่างกัน

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีดังกล่าวในแต่ละด้านและแต่ละข้อ กลุ่มนักเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ในจังหวัดพิษณุโลกซึ่งผู้วิจัยเลือกมา 2 โรงเรียน โดยเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) คือโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมและโรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี จำนวน 326 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวัดพฤติกรรมที่เป็นกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของ โพลิตเซอร์ และ แมคกรอธ (1985) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้านคือ ด้านที่ 1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ด้านที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง และด้านที่ 3 พฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกห้องเรียน และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.6771, 0.6515 และ 0.7803 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการหาค่าเฉลี่ยและทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทำการทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีของเซฟเฟ ในกรณีพบความแตกต่าง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในด้านต่าง ๆ ปรากฏดังนี้

1.1 ด้านที่ 1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีในการเรียนในด้านนี้โดยส่วนรวมอยู่ใน

ระดับปานกลาง และมีเพียง 3 ข้อ ซึ่งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีการใช้อยู่ในระดับสูงคือ ข้อ 1 การพูดคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเองเมื่อเวลาพูดผิด ข้อ 2 การตอบคำถามกับตัวเองถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม และข้อ 14 การเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ได้แก่ ข้อ 1, ข้อ 2, ข้อ 9 การแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อน ๆ ในห้องเมื่อครูเปิดโอกาสให้ และข้อ 11 นักเรียนขอให้อุบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่า เป็นข้อบกพร่อง จากกฎ ส่วนกลวิธีการเรียนที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้อยู่ในระดับต่ำกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ก็คือ ข้อ 10 การหลีกเลี่ยงการเดากฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากตัวอย่างหรือจากการสังเกตของนักเรียนเอง และข้อ 6 นักเรียนจะหยุดพูดเมื่อเวลาตรวจตนเองพูดผิด

1.2 ตอนที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในด้านนี้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และมีเพียง 4 ข้อ ซึ่งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีการใช้อยู่ในระดับสูงคือ ข้อ 19 การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม ข้อ 18 การจำประโยคต่าง ๆ ให้มากที่สุดโดยการวิเคราะห์ความหมายของวลี ข้อ 16 เมื่อทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการอ่าน นักเรียนจะดูความหมายทั่วไปของประโยคหรือข้อความก่อนที่จะค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม และข้อ 15 การศึกษาคำหรือประโยคต่าง ๆ นักเรียนจะพูดสิ่งนั้นออกมาดัง ๆ กับตัวเอง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ได้แก่ ข้อ 15, ข้อ 16, ข้อ 18 และข้อ 24 การจัดจำคำต่าง ๆ โดยการจัดเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายหรือเสียงเดียวกัน สำหรับกลวิธีการเรียนที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ มีการใช้อยู่ในระดับสูง ก็คือ ข้อ 19 การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม

1.3 คำนที่ 3 พฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง และมีเพียง 3 ข้อที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ มีการใช้อยู่ในระดับสูงคือ ข้อ 33 เมื่อนักเรียนพบวาทะตัวเองพูดผิดจะแก้ไขตัวเองในลูกของ ข้อ 34 ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก และข้อ 43 ถ้านักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดก็จะใช้การแสดงท่าทาง สำหรับข้อ 31 ถ้านักเรียนเห็นว่าคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด จะพยายามใช้คำอื่นแทนคำนั้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีในการเรียนข้อนี้อยู่ในระดับสูง และสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำด้วย

2. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในแต่ละค่านปรากฏดังนี้

2.1 คำนที่ 1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้อยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (กลุ่มสูง $\bar{X} = 2.837$ กลุ่มต่ำ $\bar{X} = 2.603$)

2.2 คำนที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายคู่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้อยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (กลุ่มสูง $\bar{X} = 3.066$ กลุ่มต่ำ $\bar{X} = 2.855$)

2.3 คำนที่ 3 พฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ในแต่ละข้อของแต่ละค่าน ปรากฏดังนี้

3.1 คำนที่ 1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 3 ข้อ คือ ข้อ 2 การตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม ข้อ 11 การให้คำอธิบายในสิ่งที่เห็นว่า เป็นข้อยกเว้นจากกฎ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายข้อทั้ง 2 ข้อ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนใน 2 ข้อนี้อยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และข้อ 14 การเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายข้อ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง และระดับปานกลาง มีการใช้กลวิธีการเรียนในข้อนี้อยู่ในระดับสูงกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 คำนที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาค้นคว้าตนเอง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่เพียง 1 ข้อ คือ ข้อ 29 การตรวจสอบความตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่เห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายข้อ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีการใช้กลวิธีการเรียนในข้อนี้อยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.3 งานที่ 3 พฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 3 ข้อ คือ ข้อ 35 การทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้บางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม ข้อ 41 บางครั้งนักเรียนสังเกตว่าขอความหรือประโยชน์ที่กำลังเรียนอยู่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ได้เรียนมา ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายข้อทั้ง 2 ข้อ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนทั้ง 2 ข้ออยู่ในระดับสูงกว่่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และข้อ 36 การใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรายข้อ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง มีการใช้กลวิธีการเรียนในข้ออยู่ในระดับสูงกว่่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัย การศึกษาคุณค่า และความคิดต่าง ๆ สามารถรวบรวมนำมาประกอบการอภิปรายได้ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยข้อ 1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 3 ด้านคือ การเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ด้านในขณะที่ศึกษาด้วยตนเอง และด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน นอกจากนี้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีระดับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมสูงกว่่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า หากนักเรียนสามารถนำกลวิธีการเรียนเหล่านี้ไปใช้ก็จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบผลสัมฤทธิ์สูง ดังคำกล่าวของนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่าน เช่น แครอล (Carroll, 1977 : 2) จาโคโบวิทซ์ (Jacobovitz, 1972 : 104) โพลิตเซอร์ และ แมคกรอธ (Politzer and

McGroarty. 1983 : unpagged) และ รูบิน (Rubin. 1975 : 41-51)

อย่างไรก็ตาม มีกลวิธีการเรียน 3 ข้อซึ่งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีระดับการใช้ต่ำกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ได้แก่

ข้อ 6 นักเรียนจะหยุดพูดเมื่อเวลาพูดตนเองพูดผิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะข้อคำถามไม่ชัดเจนเพียงพอ ซึ่งการหยุดพูดในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าหยุดแล้วไม่พูดต่อ แต่เป็นการหยุดเพื่อแก้ไข การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ให้ถูกต้อง ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะหนึ่งของผู้เรียนภาษาที่ดี ดังกล่าวของ รูบิน (Rubin. 1981 : 117-131) ที่ว่า ผู้เรียนภาษาที่ดีจะตรวจสอบแก้ไขการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ รูปแบบ หรือการใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ของตนเองหรือของผู้อื่น ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ใช้กลวิธีการเรียนของตนอยู่ในระดับต่ำกว่านักเรียนอีก 2 กลุ่มนี้

ข้อ 10 นักเรียนหลีกเลี่ยงการเดากฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากตัวอย่าง หรือจากการสังเกตของนักเรียนเอง ซึ่งผู้วิจัยคิดว่ากลวิธีการเรียนในข้อนี้จะมีความหมายในเชิงนิเสธ เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนในข้อนี้ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงอยู่ในระดับต่ำกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ ซึ่งตามลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดีนั้น ผู้เรียนต้องเป็นผู้ที่เดาได้เอง ดังที่ รูบิน (Rubin. 1981 : 117-131) ได้กล่าวว่า กระบวนการซึ่งช่วยให้การเรียนภาษาได้ผลดีนั้น ผู้เรียนต้องสามารถเดากฎเกณฑ์ทั่วไปได้เอง ดังนั้นผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงจึงน่าจะมีการใช้กลวิธีการเรียนในข้อนี้ในระดับสูงกว่านักเรียนอีก 2 กลุ่ม

ส่วนข้อ 26 นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา เนื่องจากกลวิธีการเรียนในข้อนี้เป็นพฤติกรรมด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกห้องเรียน ซึ่งนักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง เพราะจากการสอบถามข้อมูลในค่านี้นักเรียนในการทำวิจัยพบว่านักเรียนมีโอกาสได้ทบทวนบทสนทนาในห้องเรียนบ้าง 1-2 ครั้งเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่สามารถจะใช้กลวิธีการเรียนในค่านี้อย่างมองเห็นได้ชัด และอาจทำให้นักเรียนไม่สามารถยอมรับการใช้ที่แท้จริงได้

สำหรับกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้อยู่ในระดับสูงที่สุด ก็คือ การค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมรี สาร์วีย์ (แมรี สาร์วีย์ 2529 : 77-85) ที่พบว่า นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พินิจโลก มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ในการค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ในพจนานุกรม อยู่ในระดับสูง อาจเป็นเพราะนักเรียนไทยมีความรู้เรื่องศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ ดังผลการวิจัยของ กาญจนา โชติพงษ์ (กาญจนา โชติพงษ์ 2530 : 57) ที่พบว่า นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีระดับการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน

ส่วนกลวิธีที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ มีการใช้อยู่ในระดับต่ำที่สุดในแต่ละด้าน ก็คือ ข้อ 8 การพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องในช่วงไม่ว่างภาษาอังกฤษ ข้อ 28 การพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูสอนไม่ได้คำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ เพราะสถานการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียนยังไม่อำนวย เช่น จำนวนนักเรียนในห้องเรียนห้องหนึ่งมีมากเกินไปหรือขนาดของห้องเรียนไม่เหมาะสม เป็นต้น และนอกจากนี้อาจเป็นเพราะเด็กไทยอาย ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก และกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น ถ้าหากพูดผิดไป เพื่อน ๆ ในห้องก็จะล้อเลียน ดังนั้นถ้าหากเด็กไทยได้เริ่มฝึกหัดตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจะทำให้เด็กกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น และข้อ 42 เวลาจะพูดบางสิ่งเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาอังกฤษก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ อาจเนื่องมาจากเด็กไทยยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีระบบ ซึ่งตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของคราเชน (Krashen. 1977 : 44) กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพนั้นผู้เรียนจะต้องสามารถพัฒนากลวิธีในการรับภาษา (Acquisition) ให้มากขึ้นจนเป็นระบบเหมือนกับการใช้ภาษาสองภาษาควบกัน (Bilingual) ดังนั้นครูสอนควรส่งเสริมกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเหล่านี้ให้มากขึ้น

นอกจากนี้จากการที่นักเรียนมีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง นั้นแสดงว่า นักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษไม่ค่อยใช้พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เป็นกลวิธีของผู้เรียนภาษาที่ดี ซึ่งจะช่วยให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นจึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ซึ่งส่วนมากไม่ได้ใช้กลวิธีการเรียนเหล่านี้

2. ผลการวิจัยข้อ 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในค่านที่ 1 คือ พฤติกรรมในห้องเรียน และค่านที่ 2 พฤติกรรมในขณะที่ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง แตกต่างกันเพียง 2 ค่านเท่านั้น ส่วนค่านที่ 3 พฤติกรรมในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 ระดับ มีการใช้ไม่แตกต่างกัน

กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนในค่านทั้ง 3 อยู่ในระดับสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดว่า ผู้เรียนที่สามารถนำเอากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษมาใช้ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่สูงกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้นำเอากลวิธีการเรียนเหล่านี้มาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ แครอล (Carroll. 1977 : 2) และ รูบิน (Rubin. 1975 : 41-51) ที่ว่า ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จจะต้องมีแบบอย่างการเรียนเฉพาะของตัวเองหรือกลวิธีในการเรียนภาษาที่ดีที่เหมาะสม ซึ่งตรงข้ามกับผู้เรียนภาษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ

สำหรับในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นนอกห้องเรียนนั้น พบว่า นักเรียนมีการใช้กลวิธีในค่านดังกล่าวไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนไทยมีโอกาสดูทีวีหรืออ่านภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียนกับผู้พูดเจ้าของภาษาอย่างมาก ดังนั้นหากว่านักเรียนไม่มีโอกาสจริง ก็จะไม่สามารถใช้กลวิธีต่าง ๆ ในค่านนี้อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งผลการวิจัยของ สเติร์น (Rubin. 1975 : 49 citing Stern. 1974) พบว่า องค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีกลวิธีในการเรียนแตกต่างกันก็คือ โอกาสที่จะฝึกภาษาและนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ดังนั้นจึงทำให้การใช้กลวิธีของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

3. ผลการวิจัยข้อ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนในแต่ละขอแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเพียง 7 ข้อเท่านั้น ได้แก่ ข้อ 2 นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครูไม่ได้เรียกตอบก็ตาม ข้อ 11 นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งที่นักเรียนเห็นว่า เป็นช้อยกเว้นจากกฎ ข้อ 14 การเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงที่มีคำเหล่านั้นอยู่ ข้อ 29 นักเรียนตรวจสอบความ ตนเองสามารถบรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือสิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ข้อ 35 การทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้ในบางครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม ข้อ 36 การใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา และข้อ 41 บางครั้งนักเรียนสังเกตข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับปานกลาง มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนเหล่านี้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำอย่างเห็นได้ชัด อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงใช้กลวิธีการเรียนดังกล่าวบ่อย แต่สำหรับการที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีการใช้กลวิธีการเรียนในข้ออื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เนื่องจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนดังกล่าวไม่อยู่ในระดับสูงมากนัก น่าจะเป็นเพราะนักเรียนยังไม่ทราบถึงกลวิธีการเรียนต่าง ๆ อย่างชัดเจน ซึ่งครูผู้สอนอาจไม่ได้เสนอแนะกลวิธีการเรียนนี้ให้กับนักเรียนก่อนหรือขณะที่ทำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังที่ รูบิน และ ทอมป์สัน (Rubin and Thompson, 1982 : 102-103) ได้กล่าวว่า ครูผู้สอนควรให้ความสนใจกับกลวิธีการเรียนของผู้เรียน เพราะกลวิธีในการเรียนส่วนมากนำมาใช้โดยง่าย และทำให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียนที่ยังไม่ทราบถึงประโยชน์ของสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นครูผู้สอนควรได้อธิบายให้ผู้เรียนได้ทราบก่อน

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลจากการวิจัยนี้จะนำมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงในด้านการเรียนการสอนของครูผู้สอน เพื่อให้ครูผู้สอนนำเอากลวิธีการเรียนเหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ครูสอนควรสนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสดูกลวิธีในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มมากขึ้น เช่น การเขาค่ายหรือกิจกรรมชุมนุมภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยสร้างสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมในการใช้ภาษาอังกฤษ และจากประสบการณ์ของนักเรียน อาจจะทำให้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนมากขึ้น

3. ผลจากการวิจัยนี้ทำให้ทราบว่า กลวิธีการเรียนใดที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่าง ๆ ใช้มากเป็นลำดับแรกและเป็นลำดับสุดท้าย ดังนั้นครูสอนควรจะได้พยายามให้นักเรียนได้ฝึกใช้กลวิธีการเรียนที่ไม่ค่อยนำมาใช้ให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยกลุ่มตัวอย่างอื่นในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 นี้ เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้อาจแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
2. ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมกับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับอุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้อาจแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
3. ควรจะได้มีการศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งอาจมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับนี้ เช่น พันธุกรรมเดิม ลักษณะบุคคลิกภาพ เพศ
4. ควรทำการวิจัยในเรื่องเดิมนี้อีก โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทอื่น เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา โชติพงษ์ การศึกษาการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ในจังหวัดจันทบุรี ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิมพ์โลก 2530, 158 หน้า อัดสำเนา
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันภาษา "การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการ
เรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความ
สามารถของแต่ละบุคคล" ใน รายงานผลการวิจัย หน้า 32, 2525
- ชเนติ สวัสดิคุณ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปริญญาโท
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527, 106 หน้า อัดสำเนา
- มานพ โอตระกูล สัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทักษะการเรียนรู้ และสัมฤทธิ์ผล
ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปริญญาโท ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 91 หน้า อัดสำเนา
- แมรี สารวิทย์ "A Study of Language Learners' Strategies," การสาร
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก 1 : 77-85 มกราคม 2529
- วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติวิเคราะห์สำหรับกรวิจัย ไทยวัฒนาพานิชจำกัด 2526, 187 หน้า
- อวยชัย วัฒนสุวรรณ การพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้องค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือสถิติ
ปกติ ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521,
80 หน้า อัดสำเนา
- Bialystok, E. "The Role of Conscious Strategies in Second Language
Proficiency," Canadian Modern Language Review. 35 : 372-394,
March, 1979.
- _____. "Some Factors in the Selection and Implementation of Communica-
tion Strategies," in Strategies in Interlanguage Communication.
p.216, ed. by C. Faerch and G. Kasper. London, Longmans, 1983.

- Brown, A.L. "Inducing Strategic Learning from Text by Means of Informed, Self-control Training," Topics in Learning and Learning Disabilities. 2 : 1-17, July, 1982.
- Brown, H.D. "Affective Variables in Second Language Acquisition," Language Learning. 23 : 231-244, June, 1973.
- _____. Principles of Language Learning and Teaching. Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, Inc., 1980. 276 p.
- Carroll, J.B. "Characteristics of Successful Second Language Learners," Viewpoints on English as a Second Language. p.1-7, ed. by M. Burt, H. Dulay, and M. Finocchiaro. New York, Regents Publishing, Inc., 1977.
- Cohen, A. "Studying Second-Language Learning Strategies: How do we get the information?" Applied Linguistics. 5 : 101-112, December, 1984.
- Cohen, A.D. and E. Aphak. "Easifying Second Language Learning," Studies in Second Language Acquisition. 3 : 221-235, May, 1981.
- Garrison, Karl C. and Robert A. Magoon. Educational Psychology. Ohio, Charles E. Merrill Publishing Company, 1972. 692 p.
- Guiora, Alexander Z. and others. "Language and Person-Studies in Language Behavior," Language Learning. 25 : 43-61, September, 1975.
- _____. "The Effects of Experimentally Induced Changes in Ego States on Pronunciation Ability in a Second Language," Understanding Second and Foreign Language Learning Issues & Approaches. p.168-172, ed. by G.C. Richards. Rowley, Massachusetts, Newbury House, 1978.
- Hosenfeld, C. "Learning about Learning: Discovering Our Students' Strategies," Foreign Language Annals. 9 : 117-129, June, 1976.
- Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning: A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley, Massachusetts, Newbury House, 1972, p.91-115.
- Krashen, S. "The Monitor Model for Adult Second Language Performance," Viewpoints on English as a Second Language. p.152-161, ed. by M. Burt, H. Dulay, and M. Finocchiaro. New York, Regents Publishing, Inc., 1977.

Maddox, Harry. How to study. London, The English Language Book Society, 1965. 270 p.

O'Malley, J.M. and others. "Learning Strategies Used by Beginning and Intermediate ESL Students," Language Learning. 35 : 21-45, March, 1985.

Politzer, R. Foreign Language Learning: A Linguistic Introduction. Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, Inc., 1965. 447 p.

Politzer, Robert L., and Mary McGroarty. "An Exploratory Study of Learning Behaviors and Their Relationship to Gains in Linguistic and Communicative Competence," TESOL. 19(1) : 121-123, March, 1985.

Reid, Joy M. "The Learning Style Preferences of ESL Students." TESOL. 21 : 87-111, March, 1987.

Reiss, Mary Ann. "Helping the Unsuccessful Learner," FORUM. 21(2) : 2-7, April, 1983.

Rigney, J.W. "Learning Strategies: A Theoretical Perspective," Learning Strategies. p.295, ed. by H.F. O'Neill. New York, Academic Press, 1978.

Rubin, Joan. "What the Good Language Learner Can Teach Us" TESOL. 9 : 41-51, March, 1975.

_____. "Study of Cognitive Processes in Second Language Learning," Applied Linguistics. 11 : 117-131, February, 1981.

Rubin, J., and I. Thompson. How to be a More Successful Language Learner. Boston, Heinle & Heinle, 1982. 132 p.

Schumann, J.H. "Social and Psychological Factors in Second Language Acquisition," Understanding Second and Foreign Language Learning Issues & Approaches. p.163-175, ed. by G.C. Richards. Rowley, Massachusetts, Newbury House, 1978.

Stern, H.H. "What Can We Learn from the Good Language Learner?" Canadian Modern Language Review. 31 : 304-318, March, 1975.

Tucker, Richard, Else Hamayan and Fred Genesee. "Affective, Cognitive and Social Factors in Second Language Acquisition," Canadian Modern Language Review. 23 : 214-216, November, 1976.

Wenden, A. "Literature Review: the Process of Intervention," Language Learning. 33 : 103-121, August, 1983.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. 2nd ed., Tokyo, McGraw-Hill Kogakusha, Ltd., 1971. 907 p.

Wittrock, M.C., C.B. Marks and M.J. Doctorow. "Reading as a Generative Process," Journal of Educational Psychology. 67 : 484-489, October, 1975.

រក្សាជនរក

แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

คำสั่ง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบที่ตรงกับกรกระทำของนักเรียน
 หน้าที่ 1 พฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียน (คำถามเหล่านี้หมายถึง สิ่ง
 ที่นักเรียน "ทำ" หรือ "ไม่ได้ทำ" ในช่วงเรียนภาษาอังกฤษ)

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาที่มี	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
1 นักเรียนพูดคำตอบที่ถูกต้องกับตัวเองเมื่อ เวลานักเรียนคนอื่นพูดผิด					
2 นักเรียนตอบคำถามกับตัวเอง ถึงแม้ครู ไม่ได้เรียกตอบก็ตาม					
3 นักเรียนเฝ้าความหมายของประโยคจาก ท่าทางหรือสีหน้าของผู้พูด					
4 นักเรียนบอกให้ครูพูดหรืออธิบายซ้ำในสิ่งที่ นักเรียนไม่เข้าใจ					
5 นักเรียนถามครูว่าประโยคนี้เป็นตัวอย่าง ของกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาหรือไม่					
6 นักเรียนจะหยุดพูดเมื่อเวลารู้อยู่คนเดียว พูดผิด					
7 ถ้านักเรียนไม่เข้าใจเรื่องทาง ๆ ที่ เรียน นักเรียนจะไม่ถามครูเพราะจะ รบกวนเพื่อน ๆ ในห้อง					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาหนึ่ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
8 นักเรียนพูดกับเพื่อน ๆ ในห้องเป็น ภาษาไทย					
9 นักเรียนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อน ๆ ในห้องเมื่อครูเปิดโอกาสให้					
10 นักเรียนหลีกเลี่ยงการเถกเถกทาง ๆ จากตัวอย่างหรือจากการสังเกตของ นักเรียนเอง					
11 นักเรียนขอให้ครูอธิบายในสิ่งให้นักเรียน เห็นว่าเป็นขอยกเว้นจากกฎ					
12 นักเรียนถามครูว่า คำพูดที่เรียนนั้นใช้กับ บุคคลใดและในโอกาสใด					
13 นักเรียนจะอาสาตอบคำถาม เมื่อเวลา นักเรียนแน่ใจว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง เท่านั้น					
14 นักเรียนแสดงความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากข้อความข้างเคียงหาคำเหล่านั้นอยู่					

คำถามที่ 2 พฤติกรรมการเรียนของแต่ละคนในขณะที่ศึกษาด้วยตัวเอง (คำถามเหล่านี้
หมายถึง สิ่งที่คุณเรียน "ทำ" หรือ "ไม่ได้ทำ" เมื่อนักเรียนศึกษารายวิชา
อังกฤษตามลำพัง)

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาที่มี	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
15 เมื่อนักเรียนศึกษาคำหรือประโยคต่าง ๆ นักเรียนพูดถึงเหล่านั้นออกมาดัง ๆ กับ ตัวเอง					
16 เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการ อ่าน นักเรียนพยายามทำความเข้าใจ ทั่วไปของประโยคหรือข้อความก่อนที่จะ ค้นหาความหมายของคำต่าง ๆ ที่ไม่ เคยเรียนมาก่อนในพจนานุกรม					
17 นักเรียนคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย เพื่อจะได้ ไม่ทำผิด					
18 นักเรียนพยายามจำประโยคต่าง ๆ ให้ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่มีการ วิเคราะห์หรือกฎไวยากรณ์					
19 นักเรียนค้นหาความหมายคำต่าง ๆ ใน พจนานุกรม (Dictionary)					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครึ่งหนึ่งของ เวลา	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
20 เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำ ต่าง ๆ ในพจนานุกรม นักเรียนอ่าน ประโยคตัวอย่างซึ่งแสดงให้เห็นการใช้ คำนั้น ๆ					
21 เมื่อนักเรียนค้นหาความหมายของคำใด ในพจนานุกรม นักเรียนจะออกเสียงคำ นั้นออกมาดัง ๆ กับตัวเอง					
22 เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องใด ๆ นักเรียน ค้นหาความหมายของคำที่ไม่รู้ความหมาย ทุกคำ และเขียนความหมายของคำ เหล่านั้นก่อนที่จะพยายามอ่านเรื่องนั้น					
23 นักเรียนฟังการออกเสียงของนักเรียน เองอย่างตั้งใจและพยายามแก้ไขให้ ถูกต้อง					
24 นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ โดยการจัดเป็น กลุ่มคำที่มีความหมายหรือเสียงเดียวกัน					
25 นักเรียนทบทวนคำต่าง ๆ ที่เรียนมา เช่น เขียนเป็นรายการคำศัพท์หรือ บัตรคำศัพท์					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาหนึ่ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
26 เวลาที่นักเรียนจดจำคำหรือคำพูดต่าง ๆ นักเรียนจะนำคำเหล่านั้นไปสัมพันธ์กับ คำพูดอื่น ๆ ในภาษาไทยมากกว่าที่จะนำ ไปสัมพันธ์กับคำในภาษาอังกฤษหรือนำไป สัมพันธ์กับภาพหรือการกระทำใด ๆ					
27 นักเรียนใช้เวลานอกเหนือจากที่เรียนใน ห้องฝึกคำหรือสร้างประโยคต่าง ๆ ที่ ฟังในห้องหรือในการสนทนาไม่ทัน					
28 นักเรียนพูดคุยกับตัวเองเป็นภาษา อังกฤษ					
29 นักเรียนตรวจสอบความตนเองสามารถ บรรยายสิ่งที่นักเรียนกำลังกระทำหรือ สิ่งที่นักเรียนเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้ หรือไม่					

งานที่ 3 การติดต่อสัมพันธ์กับคนนอกห้องเรียน (คำถามเหล่านี้หมายถึง สิ่งที่คุณเรียน
"ทำ" หรือ "ไม่ทำอะไร" เมื่อนักเรียน ไม่ได้ อยู่ในห้องเรียนหรือศึกษาด้วยตัวเอง)

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครึ่งหนึ่งของ เวลาที่มี	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย
30 เมื่อนักเรียนไม่ทราบว่าจะแสดงความ คิดอย่างไร นักเรียนขอความช่วยเหลือ จากคนอื่น ซึ่งอาจเป็นเพื่อนร่วมห้องหรือ เจ้าของภาษา					
31 ถ้านักเรียนเห็นวาคคนอื่นไม่เข้าใจสิ่งที่ นักเรียนพูด นักเรียนจะพยายามใช้คำอื่น แทนคำนั้น ๆ					
32 ถ้านักเรียนไม่แน่ใจว่าสิ่งที่นักเรียนพูดนั้น ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่ นักเรียนต้องการคำยืนยันว่าถูกต้อง					
33 เมื่อนักเรียนพบว่าตัวเองพูดผิด นักเรียน จะแก้ไขตัวเองให้ถูกต้อง					
34 ถ้านักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด นักเรียนจะบอกให้คนอื่นพูดซ้ำอีก					
35 นักเรียนทำเป็นว่าเข้าใจ ถึงแม้ในบาง ครั้งนักเรียนจะไม่เข้าใจก็ตาม					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครึ่งหนึ่งของ เวลาที่มี	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
36 นักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ซึ่งจดจำมาจากบทสนทนา					
37 นักเรียนสามารถเดาความหมายในสิ่งที่คนอื่นพูดจากสีหน้าหรือท่าทางของบุคคล					
38 ในการพูดคุยกับคนอื่น นักเรียนสังเกตว่าประโยคหรือคำพูดนั้นตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา					
39 บางครั้งนักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่นักเรียนคิดว่าอยู่เฉย ๆ ก็คิดว่าจะต้องเสียงพูดภาษาอังกฤษนิด ๆ					
40 บางครั้งนักเรียนใช้ประโยคต่าง ๆ ที่ได้เรียนและจดจำมาเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป					
41 บางครั้งนักเรียนสังเกตว่า ข้อความหรือประโยคที่กำลังเรียนอยู่นั้นตรงกับกฎเกณฑ์ที่นักเรียนได้เรียนมา					
42 เวลานั้นนักเรียนจะพูดบางสิ่งบางอย่างเป็นภาษาอังกฤษนักเรียนจะคิดสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์และกฎไวยากรณ์					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาหนึ่ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
43 ถ้านักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารในสิ่งที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนจะใช้การแสดงท่าทาง					
44 บางครั้งนักเรียนพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยด้วยภาษาอังกฤษเพราะนักเรียนรู้สึกเห็นแก่หน้าในการใช้ภาษาต่างประเทศ					
45 ถ้าหากมีใครไม่เข้าใจการออกเสียงของนักเรียน นักเรียนจะสะกิดคำเหล่านั้นให้ฟัง					
46 ในการสนทนากับนักเรียนจะใช้คำหรือโครงสร้างของประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนเพิ่งเรียนมาจากในห้อง					
47 ในการอยู่ร่วมกับคนอื่นที่มีการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนพยายามจะพูดกับคนที่พูดภาษาไทยเท่านั้น					
48 นักเรียนชมภาพยนตร์หรือฟังวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อต้องการเรียนรู้อังกฤษ					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	ครั้งหนึ่งของ เวลาหนึ่ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย
49 เมื่อเวลานักเรียนพยายามจะพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนจะคิดประโยคภาษาอังกฤษที่นักเรียนรู้ก่อนแล้วจึงเปิดหนังสือให้เหมาะสมกับสถานการณ์					
50 นักเรียนเริ่มการสนทนากับคนอื่น เพื่อต้องการฝึกภาษาอังกฤษ					
51 นักเรียนพยายามนำการสนทนาให้ตรงกับเรื่องที่นักเรียนรู้					

อื่น ๆ นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในภาคเรียนหนึ่งประมาณกี่ครั้ง /1-2/
/3-5/5-7/ มากกว่า 7 ครั้ง